

Liviu Andrei

*Doar fragmente de viață și dans**

Femeia dormea singură. Adormise cu fața la perete, cum făcea de obicei când dormea singură. Dormea și ea, dormea și televizorul și pragul ușii și cele două zăvoare unul deschis și altul închis o singură dată. Somnul se revărsa ca un suflet peste reveria camerei, amestecând veghea cu visul și pasul vibrant al țânțarului, cu repausul pe piciorul evadat din cearșaf al femeii. Țânțarul vomită sângele supt din picior, lăsând o bulă de sânge lângă un fir de păr și plecă spre ureche să-și servească desertul. Era sătul, așa că acum putea și ea să doarmă liniștită.

Telefonul sună de parcă era fugărit. Mina îl apucă și-l aduse la ureche gonind țânțarul.

– Bună dimineața! Tovarășa Emilia Drajevici? Întrebă răgușit o voce de bărbat.

– Da... Eu sunt! confirmă Mina.

– Tovarășă... sunt de la miliția din Semendria¹. Regret să vă aduc la cunoștință că soțul și fiul dumneavoastră au decedat într-un grav accident de circulație. Tovarășă, trebuie să mergeți la morgă să ridicați... să confirmați decesul.

Receptorul căzu. Femeia leșină. Apartamentul leșină și el și îmbătrâni.

Când se trezi femeia vomită instantaneu. Era de nerecunoscut. Gura îi era o potcoavă, iar părul ca o foaie de caiet mâzgălită. Albise. Înșelase timpul. Îl fugărise, îl întrecuse și-l trăsese după ea. Picioarele îi tremurau. Trupul îi era înțepenit și picioarele tresăreau involuntar într-un dans spasmodic.

Era o paiată. Timpul sau ceva care îl controlează și pe el își bătuse joc de ea.

– Mamă Eleonora! Alo?! îngână Mina.

– Da! Emilica, tu ești, mami?

– A murit Dragan mămică! Și Mateia, mămică!... Amândoi, mămică! Vino! Mă omooooo! țipă femeia.

Moartea i se părea un tren spre copilul și bărbatul ei. Era foarte ușor de îndeplinit. « Mă arunc și gata. Scap de tot. Ce să fac eu aici când ei sunt acolo? » Deschise ușa de la balcon, păși, scoase capul pe geam și privi în jos. Doi băieți încercau să adune caise crude din pomul din fața blocului. Unul privi în sus și se repezi să sară din pom.

– Fugi, bă, că uite vrea o babă să arunce cu apă pe noi! alertă băiatul. Copiii fugiră, dar baba nu vroia să arunce apă pe ei. Pământul era ținta. Vroia să arunce durerea, chinul, să basculeze povara corporală înapoi în apa pământului. Pământul cerea durere și ea îl servea. Încă un cui

---

¹ Smederevo

bătut strâmb în scândura putredă a solului. « Gata. » Era hotărâtă să ia următorul tren până jos. Liftul ajunsese la balconul ei, apăsă butonul verde și păși. Trei etaje mai erau până jos. Nu se aruncă. « Cine-i îngroapă? » Se întoarse în cameră. Căzu în genunchi și izbucni în plâns.

– Doamne Dumnezeule, de ce mă pedepsești? De ce ?

Soneria întrerupse cântecul lugubru al durerii și se repetă, până ce mâna Minei atinse clanța ușii.

– Mamă Eleonora... Mămică! izbucni Mina. Femeia se aruncă în brațele bătrânei și-i udă bluza cu ploi de amar.

– Gata! Nu mai plânge, mami!

Bătrâna nu știa ce să facă. Ce sa spună ea? Cu ce forceps să extragă ea vagoanele durerii din gara sufletului Minei. Nu era baraj pentru viitura de crengi de salcie a hazardului vieții. Lovise și lovise rău. Iremediabil. Ireparabil pentru separare. Soarta separase viața de moarte. Separase o mamă de fiul ei. Separase o soție de alesul nunții divine. De Mateia al ei.

– Hai la spital, mamă! Hai! se rugă bătrâna.

*

Oamenii treceau și ignorau sau priveau cu plictis hainele negre, care cereau bani pe icoane, lumânări și cruciulițe. Prova hainelor erau ghetele negre, fără flecuri, mânjite de pământul gălbui de lângă tufișurile spitalului.

– Cât costă iconița asta, măicuță?

– Șase dinari, răspunse femeia.

– Nu am dinari la mine. O marcă jumătate, e bine?

– Da. Vă dau și un calendar.

Femeia strânsese două mii cinci sute de dinari în ziua aceea. Era bine. Mai avea de stat două săptămâni în Belgrad. Dormea într-o camera mică la niște vechi cunoștințe, care se mutaseră din Novi Sad.

Ploaia începuse să sărute încet asfaltul gonind lumea. Norul vroia să rămână singur cu Belgradul, să-i sărute străzile partizane, să i le spele de pistrui și după aia să-l sărute potop. Sărutările se scurgeau apoi în canal. În canalele orașului alb apa norului săruta amibele, acarienii și șobolanii flămânzi și gonea izul sărutului în Dunăre. Dunărea le epura și nu le lăsa să treacă nimic la români. Fiecare cu sărutul și șobolanii lui.

Femeia dormea și visa copii. Nu erau copiii ei. Erau fauni care dansau pe muzică sârbească. Cine să-i picteze? Rubens era mort de mult. Era bine că visul modern îi fotografia și pe ei. Visul se transformă în coșmar. Un faun se udă cu apă olimpică, aruncată de o nimfă de la etajul trei și altul se plânse că-l doare burta de la o caisă crudă.

– Vreau să merg la toaletă. Dar cu ce mă șterg? Mă șterg cu un dinar.

Soarele își făcu iar apariția în capitală. Icoanele din geantă cereau rugăciuni și cumpărători, care să le atârne în cuie inoxidabile. Cele cu Fecioara erau reginele colțului frumos.

Mina își căra marfa spre curtea spitalului municipal. Niciodată nu stătea jos. Nu se mai uitase în oglindă de trei ani de zile. Îmbătrânise. Când era tânără, fusese regina balului liceului Economic din Semendria. Ce timpuri nestihiite. Vorbea franceza atunci. Acum nu mai știa nimic. Nu vroia să mai știe. Își dedicase viața lui Dumnezeu, întorcând obrazul celui care îi luase dualitatea masculină și o aruncase în haine de fiare contorsionate din oțel rusesc. A vrut ca Dumnezeu s-o ia și pe ea. Pe Dragan și Mateia îi luase ca umbre și pe ea ca servitoare. Strângea bani pentru restaurarea bisericii Toți Sfinții din Semendria. Lăcașul era acum casa ei și acolo credea ea că avea să moară. Nu mai avea pe nimeni de pierdut. Pământul își luase capul de om, îl folosise ca îngrășământ și hrănise o floare. Dar ce să facă pământul cu două capete de om? Unul era de fapt de copil. Copilul era al lui Dumnezeu. Sau poate că Domnul ia decât sufletele și lasă bălegarul Pământului să pape și el. Ce bine era dacă Pământul nu era necrofag. Sau măcar să fii fost vegetarian.

Iar ploaie. Iar se îngrașă Dunărea și se îmbată lapții de cegă cu ambrozie. Mercurul scade în termometre și peștii trec hotarul și vin în România ca să nu se ude. Aici nu prea plouă. Dar de nins, ninge.

– Cât costă o icoană?

– Asta mare zece dinari, și asta mică șase, răspunse femeia.

Vremea se strică și astfel se strică și ultimele zile de vândut religie la oameni

Gara de Vest aștepta apostola să părăsească Belgradul. O aștepta pe ea, să fugă mai repede cu toată negritura și iconostasul ei. Peisajele se succedau lent, când deal, când pădure, când și cum doi iepuri, alergând după doi arici. Trenul târa un curcubeu de frunze după el, sau poate erau mucuri de țigară. Acum s-a întors la pipă. Fumează chiar și conifere. Curăță pipa, o defrișează, așează o zadă și o fumează și scoate fum pe coșul locomotivei.

Ajunsă la Semendria aruncă corvoada și își merse ființa până la Biserica Sfântul Valeriu, unde trebuia să predea banii. Soarele tomnatic săgeta murla bisericii și fulgera graurii, ce se certau pe un ciorchine sau o nucă. Phoebus trase perdeaua de rezervă și angajă un nor pe post de paj.

Lăsa banii pentru cauza ei, și porni spre mănăstire, ca să o numească casă. Intră, se rugă în gând, își făcu cruce cu limba și se postă pe patul ei din fier forjat. Întregul mobilier bisericesc era din Casa Poporului, donat de Tito, ca să nu fie aruncat. Patul monahal nu era niciodată moale, dar era primitiv și nu te lăsa pradă gândurilor; o veritabilă colivie de aur sau ochelari de cal fără căruță. Singura problemă era că murgul suferea constante lovituri peste față și se certase și cu tăunii și zăpușeala.

Somnul Minei era acum netulburat. Nu mai trăgea după ea cortegiul coșmarurilor. Giulgiul gri de pe pat se albise sub femeia care îl acoperea,, contrastând camera cu o priveliște de prăjitură de foi. Dormea în vid, izolată de stări. Oboseala este sora vitregă a morții, te găsește oriunde și găsește pe oricine cum găsește câinele de vânătoare pe lac, rața împușcată în aripă, strigând după salvamar. Rățușca încearcă să nu se înece, bagă capul în apă, îl scoate, mai fură puțin aer apoi îl bagă iar. Peștii fug de ea, și se bucură că împănata nu mai știe să înoate. Câinele luntraș, vine o ia între dinți și o aduce să vadă bariera de corali.

Viața începea în fiecare zi la cinci dimineața, și semăna cu viața pe o caravelă. Rugăciune, comuniune, școală și singurătate.

– Fiecare trebuie să înțeleagă că asta e calea, pe care Domnul a ales-o pentru noi, spuse maica stareță. Noi sunt aleși. Și noi deopotrivă l-am ales pe Dumnezeu. Aceste, toate, pe care le trăim aici sunt pentru mântuirea sufletului nostru și a acelor pentru care ne rugăm. Am hotărât, ca, de săptămâna viitoare să primim în mănăstire pe măicuțele de la mănăstirea Kolari, a căror mănăstire stă să cadă. Nădăjduiesc că vom avea loc destul. Fiecare va împărți timp de patru luni patul cu o măicuță de la Kolari. Nu vreau nici legătură de prietenie aici. De aceea fiecare a avut cămăruța ei. De aceea am admis numai un număr mic de femei care au dorit să ia calea Domnului. Aici nu este un refugiu. Noi nu suntem partizani. Toate problemele voastre trebuie să ajungă la mine. Sper că am fost explicită! lămuri autoritar bătrâna.

Aceste vorbe însemnă cu o încuietorie morală tot auditoriul. Chilia de piatră nu lăsa vorbele să treacă, până ce acestea nu se refugiară în sufletele femeilor și se prinseră bine cu un lipici obedient, care mai avea straturi mai vechi, încă neuscate.

*

Morga spitalului era ca o parcare subterană, în care se odihnesc trupurile scoase din uz. Totul semăna cu o arhivă de certificate de deces, sau de viitoare decese. Culoare, mese, miros de cadavre evadate de la autopsie și propuse spre botezul focului. Odată cu cadavrele, se șterg și secrete neștiute, imaginea mamei, imaginea primei zile de școală sau a primei găini tăiate. Oamenii, – căci aici nu mai contează dacă ești bărbat sau femeie – , locuiesc unul lângă altul,

și nu le pasă dacă sunt rude sau dacă au bani sau nu în buzunar. Dacă ar învia, tovarășul Milan de la sertarul D4, ar ajuta-o pe tovarășa Monica de la D16, care locuiește deasupra să care butelia lunară; pensionarul de la sertarul C7 i-ar mai pune încă odată stiloul în mâna lui Dragan Drajevici de la C9, că doar a fost învățător la școala Adam Puslojici², fostă 29.

Femeia păși lent în spatele doctorului, care o conducea spre morgă, mirosul de carne expirată, pe care altădată o strângea în brațe și căreia ia spus „Da!” pe 24 iulie 1971, sau o ducea de mână la școală nu o mai afecta. Își acceptase soarta. Vroia să-i ia acasă, să-i mai plângă un pic, să-i dea pământului și ea să plece. Nu se gândise unde, dar vroia să plece.

– Veronica, deschide C9 și C10! ordonează doctorul.

Asistenta trase de mânerul C8, care era gol.

– Nu acesta! C9 și C10! Ești surdă? se răsti doctorul.

Corpurile fură înfățișate celor două femei, care le ceruseră. Mina închise ochii și lăsă doar o lacrimă să-i curgă pe obrazul stâng. Nu mai putea să mai plângă. Buretele ocular nu mai avea lacrimi. Ochii i se înroșiră și atât. Semănau cu doi păienjeni cu picioarele lungi, care prânzesc o muscă săptămânal și un fluture de varză lunar. Uneori reușeau să prindă chiar și trei muște. Mâncau una și două le puneau în camera de pânză ca să aibă și pentru zile negre. Musculițele încă vii, stăteau acolo ca două mumii în pușcărie, nemâncate, zile în șir. De acolo din colțul bucătăriei se vede totul. Vecina Mara, de la doi, vine să-i povestească Minei cum a fost la băi, ce a mai gătit, ce mai e pe la televizor și ce bine o duce vară-sa din Belgrad. Muștele simt mirosul cafelei italienești, fumul de BT și aroma cremei de zahar ars. Astăzi Mina face cartofi prăjiți cu ochiuri. Femeia deschide geamul și îl strigă pe Dragan.

– Dragan, hai la masă! îl chemă ea cum își chemă căprioara puiul.

Era noul Dragan Stoicovici al cartierului și tocmai dăduse un gol. Driblase cu dibăcie toți adversarii din clasa a treia B, adică Partizanu' și băgase un gol printre picioarele portarului .

– Vin acum! Gata! Răspunse micul căprior atacant.

Luă mingea lui roșie de 35 și trecu printre gardul de sârmă. Urcă scările cu repeziciune și intră pe ușa albă ca o farfurie de colastră. Aruncă mingea în hol și atacă farfuria cu cartofi.

– Fugi și spală-te pe mâini, mamă! Nu mânca așa! îl atenționează Mina

Muștele își amintiră de zilele când obișnuiau să danseze pe uleiul din farfuria goală, când Dragan termina de mâncat. Și ce dans era!... Ba într-un picior, ba în două, ca la patinoar. Și ce vremuri erau!... Acum un ucigaș le prinsese și nu știau cum să scape. Le înfometa. Nici măcar nu vroia să le omoare pe loc. Poate un aspirator, o mătură sau măcar o amărâtă de revoluție, le putea scăpa și pe ele.

– Au murit pe loc, tovarășă! Cel din Skodă a murit și el! Din vina lui s-a întâmplat totul. Lovitură frontală! lămuri doctorul. Semnați aici, actul de preluare!

Cine să-i preia? Ea? Oamenii dragi nu se preiau, se iubesc. Și dacă se poate, se încearcă iubirea lor până la infinit nu până la moarte cum suntem învățați să facem. Așa că ea îi iubea și după ce se împreunaseră cu fiarele contorsionate. Dar un lucru era clar. Încetase să-i mai plângă. Sunt și corpuri pe care nimeni nu le mai iubește și nici măcar nu mai sunt preluate de nimeni. Sunt aidoma unor copii abandonați. Și ele au locul lor în spital, mirosul lor și fiecare cu o istorie proprie. Dacă nimeni nu le preia, ele sunt duse nu la casa de copiii, cu un nume inspirat din Disneyland, ci la crematoriu pentru a primi botezul focului. Procedura e asemănătoare unui botez obișnuit. Corpul nepreluat este dezgolit de prejudecăți și de hainele pe care le-a purtat înainte de a muri fie ele sfâșiate sau nu, ude sau uscate, de firmă sau de protocol. Toți crematoriștii, că acum sunt deja renumiți, ca o sectă sau grup unitar, sunt botezați dezbrăcați. Unii cer să facă duș, alții vor baie în cadă. Unii vor chiar și saună înainte. Nu primesc decât felul întâi. Foc cu gaz adus de la ruși. În timpul botezului unii e ridică în fund și protestează. Dar degeaba. Ajung cenușă și gata.

Mina semnă. Fuseseră scăpați de botez. Aveau să evolueze de la cenușă la oase.

² Poet sârb, prieten cu Nichita Stănescu.

Imaginea unui mormânt este cutremurătoare. Mă întreb însă cum este imaginea a două morminte. A unui tată și a unui fiu. Priveliștea este fluidă. Două dreptunghiuri care aleargă. Două umbre mari. Preotul citea și lumea era strânsă în jurul lor. Corsarii îndoliați priveau balena cea mare cu puiul ei în timp ce se scufundau. Puiul țipa dar moartea aruncase tridente în ambele mamifere. Pământul se crăpă, îi înghiții pe toți, mestecă și îi scuipă afară toți sâmburii care luau parte la funeralii exceptând cele două sicrie. Peisajul se refăcu, și toți se dezghețară mergând spre casele lor, foioasele lor digerară coliva și cozonacul și o regurgitară în șervețele să mănânce și nuntașii ce mici.

Nunta simbolică a micuțului Dragan se desfășurase pe terenul de joacă. Mireasa dansa lividă lângă leagănul de lângă corcoduș. Își amintise că Dragan o stropise cu apă, de pe balcon cu o săptămână înainte.

– De ce ai parul ud, Milena ? o certă mama.

– M-a stropit Dragan de la trei! A aruncat cu o pungă cu apă pe mine.

Femeia își luă fata de mână și urcară la etajul trei. Sună. Ușa de la balcon se auzii scârțâind. Se auzea radioul care tocmai ne împărtășea părerea hidrologilor despre cotele apelor Dunării.

– Cine e? întrebă Mina.

– Vecina de la unu! răspunse femeia supărată

Ușa se deschise încet și o femeie brunetă de vreo treizeci de ani, cu ochii verzi și migdalați îmbrăcată într-un capot albastru cu motive florale ieși în întâmpinarea vecinei.

– Bună ziua, vecină! Intră!

Femeia și fetița intrară pe hol și vecina mărturisi scopul vizitei. Fetița privea în sus spre mamele care judecau păsul odraslelor și mai arunca o privire spre un samovar roșu pe care Mateia îl cumpărase când fusese la Budapesta. Nu mai văzuse așa ceva. Imaginea cocoșului de aramă o fascina și acum. Copiii stăteau la masă grupați, băieții cu băieții și fetele cu fetele. Unii se jucau cu scobitorile alții râdeau. Nici unul nu mai fusese la o pomană. Moartea era ceva ludic și întâlnit doar în povești. Dragan plecase la țară doar. Ce e aia « A murit » ? Mîngea de 35 stătea în cămară lângă bătător. Mărăcinii din ea o gâdilau. Dacă Dragan plecase le trebuia un noi atacant. Mireasa lui se uscă și toată apa ce o plouase de la etajul trei se evaporase în samovar.

*

Mașina, încărcată de greutatea religiei, mergea agale ca o bărcuță. Valurile de pământ o bălăngăneau și o făceau să pufăie ca o mocăniță. Măicuțele stăteau înșirate ca militarii și priveau păduricea ce tocmai o lăsaseră în urmă. Creaturi patrupede țâșneau din tufișuri și lanuri de coceni netăiați. Iepurii atacaseră o grădină și se vroiau să se spovedească înainte să atace o alta. Carotenul îi îmbătase și le făcuse greață. Avea nevoie de zeamă de varză. Camionul scârțâia când își scufunda într-o groapă greutatea.

– Mai este mult? întrebă o călugăriță subțirică pe una mai în vârstă.

– Nu mai este. Peste deal și gata, am ajuns.

Bătrâna avea ochelari cu lentile groase și după vârstă părea a fi maica stareță de la mănăstirea Kolari. Timpul părea să-i fi cusut rănile sufletești și nici un orificiu nu mai supura până la inima ei. Necazul mai mult decât credința, o adusese în lăcașul dumnezeiesc. Venise să le aducă pe tovarășele de suferință la Semendria, să le lase sub oblăduirea maicii Panceva și să se întoarcă la Kolari ca să nu lase lăcașul fără rugăciuni, pe durata restaurărilor.

– Am ajuns! anunță șoferul.

Maicile coborâră una câte una, și priveliștea se înnegri treptat, în timp ce câte o amazoană de abanos cobora din camion. Fiecare cu bagajul ei, formau un atelaj uniform, care se pregătea să colonizeze o nouă cazemată. Stareța Panceva întâmpină amazoanele și le pofti înăuntru. Nimic nou. Aceiași sfinți. Aceleași ziduri. Aceleași paturi din fier forjat. Parcă merseseră în cerc și ajunseseră înapoi la Kolari.

– Ați strâns toți banii? întrebă maica Panceva.

– Toți. Opt milioane de mărci, mulțumită lui Dumnezeu. Tot ce a distrus cutremurul vom reface. Am angajat și 6 pictori. În total trei zeci și patru de oameni. Am oprit la mănăstire cinci măicuțe care or să gătească pentru muncitori. În patru luni vom putea locui din nou acolo. Până atunci aceste copile ale lui Dumnezeu vor împărți mâncarea și patul cu surorile lor de aici. Cu voia Domnului Iisus Hristos totul va fi bine.

Calul troian aduse amazoanele dar nu fu primit înăuntru. Plecă agale ducând-o pe Penthesilea înapoi la Kolari. Și iar sperie iepurii, care abia mâncaseră un cotor de varză. Țestoasa își depusese icrele negre avea să vină peste patru luni să vadă care seamănă cu mama și care cu tata.

Măicuțele fură ajutate să-și care bagajul și conduse spre camerele lor. Mina ajută pe cea care o avea în primire; o femeie cu ochii albaștri stinși, slabă, de statură medie cam de aceeași vârstă cu ea.

– Tu ești Katerina Voislav?

– Da.

– Eu sunt Emilia Drajevici. Aici mi se spune maica Mina. Sunt de cinci ani aici. Acesta e patul. Aici.. e un mic dulăpior, cum cred că e și la Kolari. În rest, viața în slujba Tatălui e cum o știi: trezirea la șase, rugăciunea de dimineață, micul dejun, curs biblic cu maica stareță Panceva. Dacă ai vreo problemă, ceva, orice, cu ea trebuie să vorbești.

– Păi ce probleme pot să am? întrebă femeia curioasă.

Mina nu-i răspunse. Ea își făcuse datoria. Trebuia să-i facă instructajul și i-l făcuse. Ce probleme mai mari putea să aibă? Cele două probleme ale ei, nu mai erau.

Seara veni repede și ruginea celor mulți se făcea auzită. Se rugau pentru tot ce e lumesc și nepământean. Fiecare măicuță avea rugăciunea ei. Nici una nu mai împărțise patul monahal până atunci. Trupuri bătrâne și tinere se apropiau. Unele trupuri miroseau varul pereților, altele atingeau cu o mână pe jos, altele dormeau cu fața în sus. Mina îmbrățișa peretele. Mâna dreaptă o fugărea pe cea stângă. Mima un dinozaur erbivor care păștea, se adăpa. Făcea ce făcuse și un dinozaur adevărat dar nu depunea ouă. Dinozaurul drept avea mai multe cicatrice de când se luptase cu vasele sau apa fierbinte. Pe piciorul pulpa dreaptă, saurianul purta o verighetă de la care șchiopăta. De aceea era deosebit de ceilalți. Noaptea veni și dinozaurii pe cale de dispariție, fugiră sub capul Minei ca să mărească perna. Reflexul închinăciunii transformă joaca în somn și Mina adormi cu gândul la Dumnezeu.

Katerina nu avea nici ea somn. Nu mai era prietenă cu somnul de mult timp. Simțea spatele osos al Minei atingându-i picioarele. Coloana îi era rece, ca un șarpe de casă. Se gândea la drum și la străina cu care împărțea patul. Capul depășise perna și încerca să se strecoare cu durere și neputință printre gratiile fierului forjat. Părul femeii trimitea două solii blonde afară din basma. Trebuia să se obișnuiască și cu dinozaurii și cu șarpele. Liniștea vroia să le înșele, dar nu mai putea. Katerina se uită sus în tavan. O bucățică de var îi căzu în ochiul stâng și o jenă. Se întoarse iar. Mina se mișcă și ea, și scoase dinozaurii de la culcuș.

– Mina?

– Da...

– Eu o să plec mâine de aici. De mult mă gândesc să o fac. Am stat și m-am gândit bine. Mâine îmi iau rămas bun de la Maica Domnului. Am vorbit cu maica stareță acum două săptămâni și mi-a spus că pot să plec oricând doresc, cu condiția să plec cum am venit. Fără hainele mănăstirești. Așa că...bucură-te! De mâine nu o trebuiască să mai împărți patul cu nimeni.

Vorbele nu o atinseseră mult pe Mina, care și ea avusese astfel de gânduri acum un an, dar reușiseră să-i ia gândul de la dinozauri o clipă.

Rugăciunea de dimineață fu revelatoare pentru Katerina. Nu se rugă ci doar stătu așa, ca să treacă timpul. Nu se gândi nici măcar la Dumnezeu. Se duse la maica Panceva să-i predea

hainele și sa-și anunțe plecarea. Ușa era întredeschisă și femeia bătu scurt. Două voci cunoscute hotărau soarta uneia dintre ele.

– Da. Și te-ai gândit bine, maică Mina ?

– Da. Misiunea mea s-a terminat. M-am decis.

– Am știut de la bun început, de când te-am primit că așa o să faci. Nu ești prima și nici ultima. O să vezi, spuse bătrâna. Aici vin oamenii din sărăcie și necaz. După o bucurie mare, nimeni nu vine să se pună în slujba domnului. Știi ce ai de făcut. Lași hainele și ești liberă.

Maica văzu călugărița de la Kolari, care aștepta în ușă și care ascultase tot.

– Și tu vrei să pleci? Bine. O să anunț la Kolari că ai plecat. Dar să știi că am fost prevenită, cum s-ar spune, că o să vrei să pleci. Nu avem nevoie de ireniști! Poate e mai bine așa. Plecați!

*

Femeile se priviră scurt. Curând aveau să fie „tovarășe” din nou. Nu căutau libertatea ci scopul. Nu mai avea rost să rămână. Altele cu alt necaz le vor lua locul. Poate vor pleca și ele, poate vor rămâne.

Camera cu patul din fier forjat le gonise. Pe giulgiul de pe pat mai rămăsese doar miros de lumânări și câteva fire de păr evadate. Femeile ieșiră pe poartă cu spatele, se închinară și porniră fiecare cu plasa ei de rafie ca la piață spre magazinul de cumpărături al vieții. Mina purta blugi iar Katerina o fustă conică maro. Arătau de parcă acum se treziseră și nu mai văzuseră soare. Apucaseră două eclipse și treizeci de echinocții și solstiții dar soare deloc.

– Și cu ce o să plecăm? întrebă Katerina.

– Mai mergem puțin până ajungem la stradă și o să luăm rata.

– Păi nu am bani. Chiar nu am nici un dinar.

– Lasă ca am eu . Doar nu era să plec așa. Am exact aceeași sumă cu care am intrat la mănăstire. O mie șapte sute șazeci de dinari și douăzeci de para. I-am ținut în cutia în care...în cutia în care mai am... uite... colierul acesta cu mărgelile albastre de la mama.

Mina scotoci în plasa ei roșie de rafie și scoase o cutie neagră cu arabescuri. Înăuntru, Pandora băgase necaz diluat cu fericire. Mărgelile albastre se atrăgeau ca planetele, unele de gaz, alta cu apă și păsări, crime, pedepse și copii siamezi. Mișcări de revoluție, translație, anotimpuri, zile, nopți, – dar toate surde. În cutie nimic nu se aude. Nu întunericul e problema. Mărgeaua, sora pupilei de pisică, poate vedea pe întuneric dar numai alb-negru. Și dacă auzea, auzea doar două ore pe zi.

Acum mărgelile văzură totul colorat. Și parcă arătau mai frumos pe mâna ex-călugăriței decât pe gâtul ei. Un gentilom sărută mâna unei femei. Un amant îi sărută gâtul. Un bărbat nici măcar nu o sărută.

Lumea parțial colorată se afișă în fața lor.

– Colierul acesta l-am purtat și la nuntă. Îmi amintesc cum vărul meu m-a furat și m-a dus pe stadion. Juca Steaua Roșie cu nu mai știu cine. Maracana era plin ca de obicei. Când au dat ai noștri gol, unii au aprins o torță lângă noi și mi-a luat foc rochia. Mi-am pierdut și un pantof, așa că am dansat toată noaptea desculță. Plângeam de bucurie că mă mărit și dansam.

Mina se posomorî, zâmbi și apoi lăsă iar capul în jos.

– Vreau ca să reîncep totul. Am jelit destul. Patru ani mi-am stors inima de lacrimi. Nu mai am. Am vrut să plec de anul trecut dar sufletul meu nu era pregătit. Și acum am vrut măcar să mă pun în fața faptului împlinit. Știi... soțul meu și singurul copil au murit într-un accident de mașină acum patru ani.

Pe Katerina nu o uimi confesiunea Minei. Bănuia că femeia trăise o mare dramă și de aceea ajunsese într-o mănăstire. Toate mănăstirea era o dramă, așa că, și ea avea drama ei.

– Eu nu am avut niciodată soț sau copil. Cea mai mare durere e să nu ai, nu să-i pierzi! zise Katerina.

– Aici trebuie să vină autobuzul, o întrerupse Mina.

Femeile lăsară sacoșele și se așezară pe o piatră de ciment, de la marginea drumului. Mașinile treceau pe lângă ele. La fel și norii și vântul.

– Uite-l că vine! Trebuie să ne urcăm prin spate. Haide!

Autobuzul opri la vreo zece metri de locul unde așteptau femeile.

– Hai lasă-mă să te ajut, o rugă Mina.

Mina stătea la geam și admira peisajul. Mai întorcea capul din când în când și o privea pe Katerina. Femeia își privea mâinile. Nu aveau colier de mărgelile albastre dar erau mâini de sirena. Poate și picioarele erau de sirena. Poseidon o înțepase de două ori fără să știe și îi făcuse degete și unghii, pe care i le lăcuise cu o coadă de pește exotic, înmuiată în cerneală de sepie. Oamenii au acvarii cu pești, broscuțe. Sirenele au acvarii cu liliputani.

Într-o noapte când Gulliver adormise pe plajă, sirena îi caută prin buzunare, și răpi doi omuleți îndrăgostiți care adormiseră acolo beți de dragoste și feriți de ochii privitorilor, pe care îi botează Micul Adam și Mica Eva.

– Și ce o să faci în Belgrad? Eu merg așa, că nu am unde să merg. Sper să găsesc ceva de lucru și să trăiesc. Nu am decât treizeci și doi de ani. Sunt tânără, nu? Mănăstirea pentru mine a însemnat mai mult refugiu. Asta până când...

– Nu știu, interveni Mina. Nu mai am nimic și pe nimeni. Adică nu vrea să mai știu. Vreau să înfrunt viața și tot. Mai rău de atât nu se poate. Tu... tu nu ști multe. Tu ai pe cineva? Vreo rudă?

– Nu mai am multe lucruri. Rude nici atât, spuse Katia, sprijinindu-se cu mâinile de spătarul scaunului din față.

– Crezi în soartă? Eu da. Cred și în zodii. Nu știu ce să mai cred în legătură cu Dumnezeu. Îmi pierdusem credința, dar de patru ani și jumătate mi-am frânt gâtul uitându-mă la icoane înalte. Vreau să mă rog și cu capul în pământ. De ce icoanele trebuie să fie așa de sus. Tu, ce spui?

– Cred că Dumnezeu e peste tot.

– Da? Crezi tu asta. Unde a fost când mi-au murit cele mai dragi ființe? Cu ei în mașină? Sau în mașina care i-a lovit?

– Iubirea și Dumnezeu sunt peste tot.

– Chiar și cu noi în autobuz? Ce iubire vezi tu în autobuz?

– Iubirea ta pentru familia pierdută. O ai cu tine aici în autobuz.

– Adevărul e că nu mai pot, răspuse Mina, întorcându-și o șuviță după ureche.

Nu mai pot de mult timp. Păi și dacă muream și eu cu ei, cine îi mai iubea? Ne iubea Dumnezeu, nu ? Știi ce?! Mai bine să nu mă iubească Dumnezeu, și să mă iubească ei. Eu așa prefer toată treaba.

– Nu mai zic nimic. Tu crezi că problema ta e cea mai gravă din lume. Poate că odată o să poți să înțelegi lucrurile pe care nu reușești să le deslușești acum. Nu spun că e le înțeleg mai bine sau mai rău, dar problema mea nu e a ta sau invers. E clar ca fiecare vede problema diferit. Și la mănăstire, de ce ai venit? Ca să ceri lămurire patru ani? Ce ai crezut? Că o să te ajute mistagoga de Panceva? Eu am cunoscut la mănăstire, femei cu probleme mult mai mari decât a ta. Și de aia zic, nu judeca! Ai și tu dreptatea ta și dreptul tău la o explicație, dar nu ai dreptul să compari, cu atât mai mult cu cât Dumnezeu a ales ca tu să trăiești. Dacă mureai tu și soțul tău copilul poate avea o soartă mai nefericită. Dar poate ai dreptate. Poate am eu. Cine știe? Și cred eu că d-aia există uitare, ca să uităm.

*

Bărbatul și femeia ieșiră din Eden și se îndreptară spre Belgrad. Era hotărât. Ea vroia să moară prima în brațele lui și după aceea, el. Cine avea să moară după ei nu-i interesa câtuși de puțin. Lumea din jur putea să se împuște, să se spânzure, să fie spânzurată sau chiar să se și

otrăvească. Nu asta era problema. Important era ca fiecare să-și miroase floarea preferată înainte de a muri. Odată cu trecerea timpului cu toții uităm câte ceva, mai puțin două lucruri: gustul laptelui matern și mirosul florii preferate.

– Și când zici că fixăm nunta? întrebă Mateia.

– Pai... pe 27 mai, doar am mai discutat, că nu e nici sărbătoare și atunci s-au căsătorit și părinții mei. 27 mai... ziua când voi fii femeie. Să vezi cum o să vină pe mine fusta aia conică maro. Ca turnată. Nici nu vreau să mă gândesc. Or să mi se lățească șoldurile și o să-mi albească părul. În sfârșit, măcar te am pe tine. Și dacă îmbătrânesc, o să îmbătrânesc lângă un Drajevici.

– Bine, scumpa mea. Atunci 27 mai să fie data legământului.

– Oprește mașina, Mateia!

– De ce? Ți-e rău?

– Mie? Nu. Poate ție. Coboară și ia-mi o floare de câmp! Nu! Fă-mi un buchet! Neapărat să aibă și câteva floricele galbene.

Micul Adam se conformă Evei. Eva era acum mai mare decât el. Sau poate avea o mână mai mare. Ce conta că el avea o coastă în plus? Erau doi naufragiați în arhipelagul Drajevici.

Mateia își grăbea pașii spre flori. Ele fugeau de el. Se uită la ceas. Era trei.

– Mai repede florăreasa mea! Hai!

Bărbatul îi aduse buchetul. Își mai privi încă o dată ceasul. Era trei și două zeci.

– Nu-mi place. Prea multe roșii. Și cu macul acesta, ce e? Bine. O să-l botez trandafir. Gata. Până mâine îi și cresc țepi. Ți-am făcut o fotografie. Nu puteam să nu-ți fac. Parcă erai un duh al apelor, trezit, care-și spală rufele la râu. Duhul meu cu ceas Slava.

Femeia privi mâna stângă a bărbatului și fu prima din lume care descoperi că era trei și jumătate.

Mașina porni cu tot cu flori și oameni. Urca dealuri cu o coastă, apoi încerca să urce dealuri cu două. Cobora precum sângele într-un partizan rănit de obuz. Se scurgea să se facă petrol, cărbune, deșeu.

– Dă-i drumul la radio că mă cam plictisesc! ordonă Mateja.

– Ce? Vrei să auzi știrile? Numai banalități. Mai bine pun caseta cu Joe Dassin.

– Pune-o! Cam într-o jumătate de oră ajungem. Abia aștept să mă întâlnesc cu Dragan. Nu l-am văzut de doi ani jumate. Cred că o să-i fac propunerea să fie nașul copilului nostru. Doar e prietenul meu cel mai bun. Îl știu de când eram la grădiniță. Ne furam jucării unul de la altul. Îmi amintesc că i-am furat odată niște cosmonauți. Ce mai plângea după ei!...

– *A toi... na na na na na na naaa...*

– Hai că se vede podul de la Dunăre. Unde a zis că ne așteaptă? La Gara de Vest?

– Da. Acolo. Și mâine mergem la el la țară?

– Are o căsuță frumoasă lângă Panciova³. Acolo mai stătea vara în vacanță. Am mai fost de două ori acolo. Când am fost acum trei ani avea și doi cai. Era tare mândru de ei. O să și călărim cu ocazia asta. A mai zis că vine cu cineva. Mă gândesc că e vorba de o femeie.

– *Oh l'amour a l'amour... na na na na toujours...*

– Uite-l. A văzut mașina. Ne face cu mâna.

Mașina opri și colectă un tânăr îmbrăcat cu o geacă de vară, verde și pantaloni de velură maro închis, apoi se strecură în aglomerație ca o pisică flămândă.

– Și unde mergem, haiducule? La Grutkaia?

– Exact acolo. Acolo e inima mea. De altfel, eu acum nu am inima la mine. Dacă-o aveam, cred că mi-o vandalizau emoțiile. Fă la stânga! Așa. Acum drept înainte pe Branka Pesici⁴, spre ambasada Italiei, treci podul la Kalemegdan⁵ și ieși din oraș. Mai bine mă lași pe mine să

³ Pancevo

⁴ Arhitect celebru. Printre realizările sale se numără și catedrala *Sfântul Sava*, din Belgrad.

⁵ Locul unde Sava se varsă în Dunăre.

conduc. Se vede că Belgradul nu te cunoaște și nici tu pe el. Dacă nu te scoteam eu în oraș ajungeai orb și cocoșat. E bine că ai întâlnit-o totuși pe Esmeralda.

Esmeralda nici nu-l bagă în seama. Își văzu de Joe Dassin al ei.

– Și totuși, ai venit singur?

– Nu. Am adus-o de ieri. Mi-a aruncat-o un cartier bogat făurit de un tată sărac și o mamă lombardă și eu am prins-o. Cum era să nu o prind?

– Să înțeleg că te-ai îndrăgostit? zâmbi scurt Mateia.

– Drajevici... tu ori mă cunoști prea bine ori ești același copil precoce, pe care-l știam.

– Sar putea să ai dreptate, dar cu apelativul Drajevici nu ai nimerit-o. Ai ocazia să-i admiri spatelul viitoareii doamne Emilia Drajevici.

– Înseamnă că te-ai înglobat. Mina... te urăsc pentru că... două puncte... ascuți muzica asta nehotărâtă și pentru că îmi furi prietenul. L-ai trecut de partea obscurității și posterității. Nu sunt misogin dar nu l-am mai văzut de mai bine de trei ani. Schimbă, te rog, muzica! Pune-mi altceva, să simbolizăm și să specificăm momentul în timp pentru posteritate! Nu! Pune, te rog, Mesecina⁶, să mă reculeg.

– Aici... tot la dreapta fac?

– Nu! Tot înainte.

– Și ce are muzica mea, mă rog? Măcar uit de Iugoslavia cerească. E muzică de dragoste, e muzică pentru suflet.

Dragan nu răspunde. Era înfipt cu ochii în gânduri și le asculta pe fiecare în parte. Gândurile se luptau ca solomonarii, ca animalele totemice cu cele de jucărie. Totul se rezuma la jucării. Blocurile erau de jucărie, balcoanele erau de susan. Străzile erau vegetale, arboricole și toate pline cu mașini și ceasuri la kilogram.

– Uite combinatul! Acum intrăm în Panciova, spuse Mateia, amintindu-și de colosul țiglat cu azbociment, ce păștea de câțiva ani buni iarba pajiștilor și o scuipa poluată în oraș să moară lumea... de ciudă.

– Dacă ar fi să mor aș vrea să mă transform în combinatul asta. Eu personal, l-aș face catedrală. Să se boteze tot orașul în el, să se căsătorească și să se bată municipalitatea pentru el. Și ce altar ar avea! Marmura albă de pe Sfântul Sava ar fi nimic în comparație cu azbocimentul din noul lăcaș.

– Și tot ar numi-o „Minunea din Platoul Vrancear”, nu?! întrebă Mina râzând.

– Ar fi o idee. Eu măcar am un plan. Voi ce aveți de gând? Transformări carnale cu contract pe nouă luni?

– Da. Chiar pe viață. Și o să-l cheme Dragan, spuse Mateia. Exact ca pe nașul lui.

– Dragan e nume de om pățimit, de visător. Mai bine nu. Nu aveți idee ce importanță are numele în viața unui om. Și nimic nu e fericire, spuse visătorul reculegându-se.

– Tot așa ai rămas. Nimic schimbat. Absolut nici o fărâmbă nu e nelalocul ei. Totul e bine gândit.

– Și... nu e bine, vechiul meu prieten?

– Nu aș schimba nimic la tine. Te-aș face nemuritor. Cred că ai fi o mumie cu potențial. Un faraon fără piramidă. Mai bine spus un faraon într-un combinat.

*

Atelajul cu oameni se scutură de ei. Stăteau în fața unei curți late. Poarta de fier era o ursoaică cu pete de grund priponită de o șină de cale ferată. Cetățenii eterogeni se împingeau în învâlmășeala de azot al aerului și se fereau să se atingă. Intrară. Un bătrân în haine militare vechi împătorea o țigară de ziar. Stătea pe scările casei și chema la el un cățelandru mustăcios cu coada tăiată.

⁶ **Mesečina**(orig.) – În traducere *Lumina lunii*.

- Corbea, hai la tata! Hai la mine hoțomanule! Hai mă cuțache! Eee! Păi ce el e prost să mai vină după ce i-am tăiat coada?! Lasă-l să stea nemâncat!
- I-ați tăiat coada?! Întrebă Mina nedumerită. De ce?
- Ca să se facă rău, domnișoară. Și mâine îl ard cu fierul încins pe nas.
- Să se facă rău? Păi și coada îl făcea mai bun?
- Vezi, domnișoară...omul nu are coadă. Dacă ar avea măcar un ciot și tot ar fi ceva!...
- Tataie, iar ne încerci cu demagogia concentrată, spuse Dragan râzând. Pentru matală, fiecare zi e duminică. Pe el îl mai știi? E Mateia Drajevici. Acum îl vezi pe jos, mâine o să aibă șase picioare. Îl iau la o plimbare burlăcească, să potcovim caii cu arătură.
- Caii sunt gata, taică! Poți să-i fugărești și acum!
- Ce zici? Mergem? întrebă Dragan nerăbdător. Hai să luăm pegașii! Mina mai stă de vorbă cu tataia puțin. Nu se supără. Hai, Mina, că mâine te luăm și pe tine!
- Mai bine o lăsăm pe mâine. Sunt obosit. Hai mai bine să facem o tablă! Dar stai mai întâi să ducem bagajele.

*

Camera țărănească arăta primitoare, dar cam întunecată pentru pretențiile de soare ale Minei. Soarele de oraș nu e ca cel de la țară. Sunt rude îndepărtate. Soarele țărănesc e mai sfios, mai întunecat. Fratele lui mai mare și mai curat a plecat la oraș, că acolo salariile sunt mai mari și femeile sunt mai bine îmbrăcate. De ce să stea el să muncească pământul sau să se ducă cu caprele. Acolo la oraș, oamenii au ceva care strălucește mai tare decât el, când nu e răcit: banii. Așa că poate să facă orice. La fel ca și un om obișnuit. Sâmbăta trecută a fost și la cinema. Marți, făcut piața. S-a cam săturat să mai stea în același apartament cu norul, așa că a închiriat o garsonieră în centrul Belgradului.

Mina păși în camera în care domnea un pat englezesc mare. Supuși îi erau un șifonier din lemn de cireș — capabil să ascundă, deopotrivă, un amant și doi libertini —, o masă mică de abanos și un scaun pătrătos. Pe jos dormea un covor țărănesc, care învățase și el înjurături englezești de la veneticii de lemn, care-i erau vecini.

Deschise fereastră. Aerul pomicol, proaspăt năvăli în casă. O închise la loc și se așeză pe pat. Mateia aduse bagajele și le puse lângă patul suveran. Femei îl privi ca și cum era un străin împiedicat supus formalității. Casa îi percepu pe amândoi ca fiind corpuri de iluminat, nicidecum ființe. Camerei îi era frică să devină antropomorfă, dar nu avea ce face. Trebuia să îi lase să doarmă acolo, pentru că așa îi ordonase Dragan. Nici mobilierul nu avea dreptul să comenteze. Putea doar să se plângă covorului. El era prieten mai bun cu Dragan și amândoi erau sârbi.

*

- Cât dăduși? Șase trei? întrebă Dragan, urmărind zarurile.
- Da, răspunse Mateia scurt. Te apropii cu pași repezi de marți, mă, băiatule!
- Eu?! Tabla e fermecată. Nu te cunoaște. Ia, de aici un... cinci-cinci!
- Plec să mă culc. Nu am cu cine... Te bat până plec! Nu are rost.
- Bine. Mâine la șapte jumate să fii în picioare, că luăm micul dejun și mergem să alergăm caii! Poate facem și un pescuit.

Mateia dădu să intre în casă, dar se opri în prag să-și scuture pistruii de nămol, de pe pantaloni.

*

Bărbatul o surprinse cu ochii în tavan. Femeia părea că-și urmărește filmul vieții imprimat pe varul pereților.

- Nu am văzut în viața mea atâtea muște! mărturisi Mina.
- Bine că nu sunt țânțari! răspuse ironic bărbatul.
- Știi că nu am vrut să vin de la bun început! Și... dar am zis să-ți fac pe plac și să nu te las singur. Poate rămâneam fără tine. Numai gândul ăsta mă sperie. Mă iubești, nu?
- Ce întrebare e asta? Normal că te iubesc.
- Da. M-am liniștit oarecum. Femeilor le place să audă chestia asta din când în când. Și fata care e aici, cine e? O cunoști?
- Nu. Dragan nu mi-a zis nimic de ea. Probabil o nouă cucerire de-a lui.

*

Adam și Eva dormeau sârbește pe patul englezesc. Dragan sforăia ușor ca un tors de felină sătulă. Mina dormea întrerupt. Gândul nefast că bărbatul ei ar putea fi altundeva decât cu ea, în lumea sau nelumea asta, o speria. Poate era patul de vină. Poate doar salteaua. Până și muștele dormeau. Una pe inelarul lui Dragan, altele în haremul tăunilor.

Se întoarse cu fața spre el și îl împresură cu brațul stâng. Brusc o cuprinse un somn ecuatorial. Siguranța palpabilă a mâinii stângi își făcu efectul aproape instantaneu, ca un somnifer intravenos.

Soarele strigă foarte repede la Pământ să se trezească. Noapte era bătrână și nu mai putea să stea trează prea mult vara. Un strigăt animalic juvenil o chemă pe femeie să se uite pe geam sau să-și strângă și mai tare în brațe bărbatul. Se ridică de pe pat ca dintr-un balansoar pentru adulți și se îndreptă cu pași apăsați spre fereastra care se scâldea în lumină de frunze. Greutatea somnoroasei răpuse vechimea ferestrei și obiectul se deschise ca o ușă să-i arate cavalerului cu undrele, ce animal scâncise ca un copilaș. Imaginea vânătorii domestice se derula în fața femeii. Bătrânul fugea după cățelandru ca să-l facă rău și să-l scape de boli. Corbea era încolțit în cotețul găinilor și se uita terifiat la mâna cu unghii galbene și degete boante, care dispera să-l apuce. Brațul apucă ceafa cățelului. Apa de trocul de cauciuc sări pe hainele militărești ale bătrânului și cu toate acestea sentința fu îndeplinită. Animalul își primi arsura ca un ocnaș, blestemând pe limba lui toate mirosurile și făpturile omenești. Botezul fierului avea să-l facă longeviv, dar nu și liber.

Femeia rămase uluită de acțiunea vrăciului autohton și consideră totul un vis sau bagatelă de vis. Închise fereastra folosindu-se și de gramele în plus ale cămășii de noapte, apoi reveni pe pământ și se îndreptă spre patul cu saltea, lenjerie și bărbat pe el. Picioarele păseau ca pe o pajiște. Sunătoarea și macii se făceau faină sub tălpile ei de pluș. Un bolovan transfigurat într-un ciucure de covor o jenă, o trezi și îi luă gândul de la vânătoarea de mai devreme. Sărutul femeii nu reuși să-l trezească pe bărbat, care lăsă mâna stângă în voia visului și a gravitației.

*

Muștele se treziseră la zvâcnirea soarelui și survolau camera, în căutare de locuri pe care să-și frece picioarele din față. Liniștea dimineții fu năruită de o frunte lată și două bățai hidratante în ușă.

– Neața! Scuze că v-am trezit, dar m-a rugat Dragan să vă chem la masă! Cum ați dormit? Cred că nu prea bine. Pe mine m-au mâncat țânțarii. Apropo... eu sunt Monika, se prezentă tânăra.

– Ușa se închise. Mina și Dragan izbucniră într-un râs matinal înecat de o secundă de tuse întreruptă.

– ăsta e personajul de care te temeai tu? întrebă bărbatul, așintindu-și ochii împăienjeniți de somn spre cei ai femeii, în care se putea vedea tot, idealizat, dansând întru-un costum crem, cu o mireasă de mână.

Mina nu răspunse. Își vedea de dansul ei, de rochia murdară și de tocul rupt de la pantof. Fără pantofi, părea îngenuncheată în fața bărbatului care o purta cu grijă în pași de dans, ca pe o haină scumpă de blană. O privire scurtă în sus, apoi una lungă. Mateia nici nu se uită la ea, dar ea îl recunoscuse după nările inegale.

– Nu mă temeam, dar mă cam plictisiseam și vroiam să te cert pentru că ai stat prea mult la table.

– Prea multe griji! Hai să mergem, să vedem ce ne-a pregătit țăranul iubăreț de mâncare!

*

– Hai, mă, ce faci? Rămâi pe urmă? zise Dragan fericit.

– Gata! Iapa asta a ta are nevoie de vorbe frumoase, ca să alerge bine, replică Mateia.

– Cine? Monika? Ai văzut ce podoabă mi-am tras?... Dar are bani cu grămada.

Partenerii de călărie se priviră o clipă, apoi izbucniră într-un ropot de râs.

– Nu. Sincer îți spun prietene... scapă de ea! Și asta cât mai repede.

– Hai să-ți spun gradele de comparație ale cuvântului îndrăgostit. Hoo! Încet băiatule! spuse Dragan trăgând de calul, care nu vroia să se oprească, să audă relatările expertului în amor contemporan. Ține minte trei cuvinte: îndrăgostit, gelos, prost.

– Pun pariu pe ce vrei tu... că într-o zi...

– Spune, că sună urât de tot și-mi place!

– Că într-o zi ai să pierzi totul din cauza femeilor! Și cu asta am zis tot.

– Vorbești prostii! Nici nu știu de ce te ascult! Iaaa! Hai Foris! Hai să-i lăsăm pe proști... cu nevestele și gândurile lor, ce nu fac o para chioară!

Dragan se depărtă mult. Apoi se opri la marginea unui lac murdar, ce părea mai degrabă o baltă. Descălecă, merse câțiva metri, se puse în fund și se uită la cal. Își privea animalul, ca pe un copil care se joacă în nisip cu lopățița și găletușa. Animalul își privi stăpânul, apoi se apropie instinctiv să bea apă. Trei braște plonjară în apă, speriate de ființa ecvestră.

– Bine, mă, Foris!... De la tine aveam pretenții! Hai! Fugi și bea apă din baltă! Gustă și neplăcerile vieții! Așa! Satură-te!

Mateia, călare pe iapa sa, îl ajunse din urmă și descălecă cu greutate lângă bărbatul, care admira adăpatul cabalin.

– Știi ce mă descumpănește rău? întrebă Dragan.

– Ce?

– Faptul că s-ar putea să ai dreptate. Nu de puține ori am visat, că o să mă arunce din șă, calul acesta, care bea acum... lăturile braștelor și care, în lumea cailor, are sânge nobil.

– Nu te înțeleg!

– Aș fi de o mie de ori mai mulțumit dacă...dacă m-ar arunca iapa. Și ea nici măcar nu vrea să bea apă din baltă! Pursânge arab. Halal! Șeicul decăzut!

– Copile... tu ai probleme mari! spuse Mateia râzând. O să te las să mă bați la table. Meriți!

– Bine. Ai să vezi!... Acum, hai să luăm pegașii, să ne întoarcem la populația feminină, care probabil se distrează de minune fără noi!

*

– Ia, spune-mi! Ești logodnica lui Dragan? întrebă Monika, ca să înceapă o conversație.

– Da. O să ne căsătorim în mai.

– Și cum e? Cum e să fii îndrăgostită?

– E cum trebuie să fie. Nu pot să stau fără el. Și acum mă gândesc la el.

– Da?! Pai și nu te plictisești, așa, să te gândești? Dacă stau să mă gândesc bine, eu iubesc cel mai mult viața. Și nu mă gândesc tot timpul că trăiesc.

Bătrânul militar, lăsat la vatră, trecu pe lângă ele, lăsând un miros greu de bălegar și aer năucit. Mirosul de parfum femeiesc îi îmbie nările cărunte. Lăsă găleata de lapte jos și se opri să privească fetele.

– Ce faci, tataie? întrebă Monika.

– Ce să fac? Mulg vaca. Uite! Vrei să bei lapte proaspăt?

– Cum?! Să-l beau așa nefiert? Nici gând! Nu pun gura pe așa ceva!

– Treaba ta! Aici e sănătate. Țasta e lapte făcut cu muzică. În fiecare dimineață trebuie să cânt o polka, sau o melodie nemțească la acordeon, ca laptele să fie așa de bun. Păcat că nu prea mai merge acordeonul ala. Și m-am rugat și eu de nepotul asta al meu, să cumpere unul! Cică nu are timp.

– Păi și nu ne cânti și nouă ceva? Așa... ca pentru două fete frumoase! spuse Monika

– Ba, cum să nu! Acum vin. Să lepăd laptele ăsta și gata!

Bătrânul duse găleata cu lapte și își târî cizmele de cauciuc spre grajd. Intră în lăcașul lăptos, goni o găină porumbacă, care se cocoșase pe acordeonul lui agățat de un piroi. Luă greutatea instrumentului și se îndreptă, încercându-i câteva note răzlețe, spre fete. Militarul bătrân își începu melodia, rânjind ca un țigan beat. Cântă răgușit o baladă ungrească, lovind cu cizmele pline de balegă, pământul bătătorit, pistruiat cu găinaț de pasăre, apoi izbucni într-un hohot de râs nestăpânit.

Femeile râdeau și ele de spectacolul ce era oferit de bufonul rapsod.

– De ce râzi, matale? întrebă Mina pe bătrânul, care lăcrima de râsul nestăpânit.

– Așa mă apucă când îmi amintesc câte ceva din război. Mi-am amintit de un colonel ungar, care m-a pus să-i cânt melodia asta de paispe ori la rând. A treispea oară, a destupat un butoi de trei zeci de vedre, plin cu vin, s-a pișat în el și ne-a pus pe toți să bem. Ne-a înjurat pe toți de mame și de surori, apoi și-a dat foc la uniformă.

– Țasta da, motiv de râs! confirmă Monika. Viața bate filmul, ce să mai! E o prostie și războiul ăsta! Să te bați așa ca chiorii!

– Daaa... Și chiori și ologi și tot. Dar acum parcă e mai rău. Acolo măcar știam ce am de făcut. Cântam și găteam. Alții mureau taică și io cântam la acordeon. Și nu cântam orice. Cântam numai cântece de veselie. Și ce vin mai beam!... Asta e! M-am întors și viu și cu bani!

– Bine, tataie! Hai, că noi mergem, să ne mai plimbăm puțin! zise Monika, uitându-se către Mina.

Femeile plecară spre o bancă, pusă sub un nuc, în livadă. Banca era cam veche și o blană se făcuse rumeguș. Nu mai era decât o zebură cocoșată, cu lipsuri de lemn, pusă pe o capră de fontă. Mina se așeză, ocrotindu-și fusta împotriva așchiilor umede, cu miros de gem de nucă. Monika se spetea să-și ștergă găinații de pe balerini. Mirodeniile păsărești se zidiseră ca o zgaibă pe încălțăminteia femeii și acum trebuiau pieptănate cu pir.

– Pe cuvântul meu!... Mă căiesc că am venit! Nu tu o baie omenească! Nu tu hârtie igienică! Mai aveam să mă șterg cu integrale la fund! Peisajul e frumos! Nu am ce să zic! Și e liniște. Dar parcă prea de tot! Mi-e dor de Belgrad! Măine plec! Îl dau dracului pe Dragan, cu aerul lui curat, cu tot! Abia aștept să mă bag în cadă! Și ne-au mai lăsat și cu moșul ăsta nebun! Zici că e Ares cântărețu'! Marele zeu al războiului! La mine o distracție, e bună cât e scurtă!

– Mie-mi place aici! replică Mina râzând.

– Și mie mi-a plăcut la început! Dar sunt deja de trei zile! Astă seară și gata!

– Bine. Hai să ne mai plimbăm, să te mai liniștești!

– Hai! Hai să mergem după băieți, că au stat cam mult la călărie! Dacă au plecat și ne-au părăsit? glumi Monika. Știi ceva?! Dacă nu se duc în pământ, să se ducă! Cel puțin în cazul meu. Are balta pește! Tu pe al tău, îl iubești. Se observă! La mine totul e un chebap. Acum o felie de roșie, mâine o felie de carne. De oaie, de porc...

– Și uneori de bou! continuă Mina.

– Da! Ai spus bine bou! Nu, taur! Bou. Asta e asemănarea ideală.

*

– Ce să mai?!... Ai curaj, să facem o baie în băltoaca asta? întrebă Dragan, deși era sigur că răspunsul o să fie negativ.

– Ai înnebunit? Vrei să ne mănânce râia?

– Nu e, mă, râie! Hai să ne botezăm! Nici măcar nu e râu, dar merge. Știi cum se cheamă? Ia, ghici!

– Mă... eu decât beat mă bag aici! Beat sau înecat!

– Ești penibil! Uimitor de penibil! Te-ai băga mai degrabă beat.. că ști că nu mori! Și înecat, că te ține apa! Dar nici da-l dracului nu te bagi... îndrăgostit! Bine tovarășe Drajevici! Ai refuzat acest lac magnific, pe numele lui de botez... „Căcata”. Nu mă întreba de unde-i vine numele, că nu știu! De altfel, un lac cu potențial enorm. Și proștii îndrăgostiți, nu vor să se scalde în el. Am glumit! Hai să mergem, să bem niște uzo!

– Mă faci să râd! Atâta tot! Dacă nu te-aș cunoaște, te-aș da pe mâna securiștilor! Meriți să fii bătut cu un snop, cu un număr impar, de nuiele. Hai să te mai încerc la o tablă! Nu mai am chef să călăresc. Mă doare spatele! Hai cu ei de căpăstru!

*

Focul ardea încet și noaptea se rumenea și ea la el, alături de două găini grase cu gâtul gol și o curcă. Bătrânul pifan se sculă de lângă foc și își duse cizmele în magazia de lemne. Aprinse lumina. Vreo două sute de găngăanii, se repeziră ca fripte, spre becul ce veghea încăperea netencuită. Se izbiră de bec, se izbiră unele de altele și apoi rămaseră dezamăgite în întuneric, când bătrânul plecă, cu un braț de lemne subțiri.

– Mă uit la găinile astea și văd mâncare, concluzionă Dragan. Dacă mă uit la ele vii, nu-mi lasă gura apă. Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că nu ești animal, replică Mateia. Numai animalele mănâncă carne crudă.

– Păi și dacă mă uit la o piersică?...

– Coaptă sau crudă? îi ceru Monika explicații, strângându-i brațul și mai tare în semn de frig. Contează foarte mult dacă e coaptă sau crudă, să vedem dacă ești animal sau nu!

– Bine. O s-o mănânc compot, ca să nu o rănesc. Avem de-a face cu vegetarieni de ocazie aici! Baza lanțului trofic. Canibali cu acte. Mateia, vezi că am un bonsai!... Du-te și halește-l! Dar ai grijă să fie copt, că dacă nu o se te înjure în cantonează, că-l doare și pe el, ce mama dracului!

– Iar începi cu idei capitaliste?! Du-te și fă o baie în lintiță! spuse Mateia.

– Tataie? Fugi și ia acordeonul ala, că vad eu de păsăretul ăsta la proțap! zise Dragan.

– Tataie, să o cânti pe aia de ieri! sugeră Monika.

Bătrânul plecă să-și viziteze iar acordeonul. Se gândea ce să cânte. O melodie nepotrivită ar fi declanșat iar o isterie de râs sau poate chiar plâns. Intră în grajd. Mirosul de somn bovin îl aduse cu picioarele pe pământ. Șterse cu un cocean, un pistrui de găinaț vânăt, rătăcit și apucă cordonul de piele al pianului de piept.

– Șșșt! Să cânte muzica! Hai tataie, bagă ceva să-mi potolesc sufletul acesta tânăr și putred! Mateia! Vino să te pup! Să nu te superi pe mine Monika, dar cu părere de rău te anunț că m-am îmbătat. Hai tataie, că îmbătrânesc ca lupul lângă caprioara de prăsilă! Bagă o țigănească!

Degetele boante ale bătrânului începură să mângâie rapid claviatura îngălbenită. Moșul îngâna o melodie de lingurari. Tusea măgărească îi înțepa gâtul, dar nu dori să o lepede, până nu termină refrenul. Când sfârși cântecul, lăutarul zvârli o amărăciune de scuipat verzuie. Plămâni plâpâni ai bătrânului salutară gestul de salubritate și dădură glasului pensionat o forță voinicească.

– Am îmbătrânit, taică! Nu o mai duc mult! Asta e viața! Dragan! Du-te tataie și mai scoate un kil de uzo, să bem și pentru morți!

- Care morți? întrebă Mina.
- Ai mei, răspuse bătrânul. Dacă i-am omorât, sunt ai mei!
- Hai că plec să iau băutura.
- Ia-mi și mie o pătură! îl rugă Mina.

Dragan se dădu să se ridice. Se sprijini în pământul neprietenos și reuși să se ridice ca un arc ruginit, îmbrăcat într-un ciorap de damă. Merse ghidat de lumina casei, ca un licurici altoit, se sprijini de tocul ușii și intră în bucătăria de vară, să caute damigeana înlicorată.

*

– Păi și cum, tataie?... Ce oameni ai omorât matale? întrebă Monika. Nu te cred!
 – Am omorât! recunosc moșul, privind găinile ce păreau mai mult înghețate decât fripte! Nu am vrut, dar i-am omorât! Să vă spun și cum. Într-o dimineață de octombrie, am intrat în Salzburg cu tancurile, să gonim nemții spre Berlin. Intram în case, spărgeam și furam tot. Nu prea aveam ce să omorâm. Nu erau decât câini jigodiți și gherlani. Am văzut gherlani, ce n-am văzut în viața mea! Și mai erau și căcăți. Vă spun sincer, mă, copii! Nu am văzut oraș mai împutit ca ăla. Cred că nemții s-au căcat ca să fie mai ușori. Să poată să fugă. Eu zic că s-au căcat de frică, că prea erau mici căcății aia. S-au căcat la repezeală, ca porumbeii în zbor, spre țările calde! În timp ce cotrobăiam după mâncare prin căși, mă strigă un locotenent:

„– Bă, soldat! Ia vino, bă!”

„– Da, să trăiți! zisei eu.”

„– Bă, puță, ia hai cu mine în casa asta! Cheamă-i și pe ăia trei! Băăă! Ia veniți bă-ncoace!” se răsti el la ei. Și era un ăla al dracului de urât! Urât al dracului! Intrarăm toți în casă. Nimic. Goală. Doar un pat maro, cu floricele, într-o cameră mică. Intru eu, apoi ăia. Locotenentul zice:

„– Am văzut ceva, intrând aici, în casă! Ia băgați, mă, baionetele în pat!” Noi, nimic. Ne uitam unii la alții. Eram roșii ca fierul încins și ne tremurau mâinile. „Băgați, mă! Ce mama dracului! Sunteți surzi?” se răsti el. Și, cum stăteam noi cu baionetele așa, gata de înfigem, auzim un mârâit câinesc. Scăpasem de frica omorâtului de oameni, și, am înfipt toți cu putere baionetele în pat, bucuroși că omorâm doar un câine. Am auzit un scâncet scurt, ca atunci când îi dai la taur între coarne. Când am întors patul, l-am întors cu tot cu o babă, cu un câine în brațe. Și de aia zic, să beau pentru morți! Ce face Dragan? Nu mai vine cu băutura aia?

– Gata, gata! Băutura la pat! spuse Dragan aducând o damigeană mică. Tataie! Nu mai minții auditoriul! Tataia, e cel mai mare mincinos pe care-l știu. D-aia și-l iubesc! Minte ca un curtezan.

*

Focul ajunsese la maturitate, iar păsărețul mic rămăsese dezosat de gurile feminine și masculine care încă lucrau la curcă.

– Tataie, ai făcut minuni cu curca asta! zise Mateia. Ce i-ai făcut? Ai pus mirodenii bătrânești pe foc?

– Nu am pus nimic. I-am dat să bea înainte, ca să fie carnea fragedă. Cât am mai fugărit-o! Când a atins-o băutura, a venit singură la topor.

– Asta înseamnă că băutura... nu e numai pentru oameni, nu? întrebă Monika.

– Băutura e precum omul care o face! Cum o crești, așa o ai! spuse Dragan și apoi dădu un pahar de uzo pe gât. Nu! Nu merge! Uite! Asta e băutura cumpărată de la unul din sat! Nu merge! Tataie! Mă duc să dezgrop țaria aia de sub groapa cu var! O am de când eram mic. Tata a zis să aibă cam aceeași vârstă ca mine. E mai mică cu patru ani, dar e majoră.

Dragan intră sub hambar și luă o cazma. Deschise poarta la grădină și făcu praf trei răzoare cu ardei până ce găsi un filon de var, care să-l ducă spre băutura contemporană.

Mormântul damigenei, fu descoperit de arheologul dornic să guste fosila lichidă. O trase din pământ, ca pe o fetiță rătăcită și o duse la foc să se încălzească și ea.

– Uite ce am eu! spuse Dragan. Se cheamă puritate. Are rădăcini în aceste locuri și vă va încălzi cimpoaiele pline și odihnite. S-o respectați, precum respectă ea strugurii care s-au jertfit pentru ea.

– Da. E pâinea lui Dumnezeu! zise bătrânul, ștergându-și buzele cu mâneca dreaptă a hainei. Nepoate, fugi și adu două pahare pentru madmoazele, ca să guste și ele! Mi-a frânt gâtul. Parcă e sânge de jivină rară.

– Pahare de cristal, furate de la cabana lui Tito, din pădurea Negotin, mărturisi Dragan. Aveam cinci, dar unul l-a spart tataia beat și unul l-am mâncat eu, tot beat. L-am băut și după aia l-am mâncat.

Femeile ciocniră și dădu peste cap sângele jivinei dezgropate.

– Tataie, ești nevoit să ne cânti ceva! spuse Dragan. Mesecina, să mi se rupă sufletul!

Bătrânul își netezi ușor claviatura și își începu cântecul, care intrigă atmosfera de trib sentimental.

– Me-secina, me-secina, joj, joi, joi, joj⁷...

– Așa, tataie! spuse Dragan! Hai, mă! Hai să jucăm!

Tinerii se dezlănțuiră într-o sârbă în jurul focului. Dragan se rupse de lanțul de mâini format cu Monika și dansă singur, nebunește. Corbea se repezii printre picioarele înflăcărâte și apucă și el un os de curcă. Celălalt câine al curții își încercă și el norocul, asemenea pedantului, dar nimeri lângă farfurii, exact la sfârșitul cântecului.

– Marș, Moacă! Ai mânca și tu, al dracu! se răsti bătrânul caporal, ca la un soldat slab de înger, cu bocanci mai mari cu două numere.

– Tataie, încă o dată! țipă Dragan.

Melodia începu iar, de astă dată, mai grăbită. Moșul cântă iar tușit, lovind în claviatură ca într-o burtă plină. Refrenul sună a viață și Dragan se strădui din răspuțeri să-l cânte cât mai tare. Corpul lui zvâcnea ca al unei găini scurtate de cap. Se prinse iar lângă dizidenți și lăsă capul pe spate uitându-se la lună, ca un lup bătrân.

– Niko ne zna⁸, niko ne zna, niko ne zna, niko ne zna...

– Niko ne zna... fir-aș al dracu! Mă duc să mă arunc în baltă.

Dragan fugea ca un bezmetic către baltă. Râdea ca un măgar între oi și alerga ca un copil cu un cerc de bicicletă. Bătrânul râdea și el iar Moacă și Corbea se mârâiau pentru o târniță.

– Dacă tot se aruncă, măcar să-și scoată ceasul, zise Monika râzând.

– Auzi, băăă! țipă Mateia. Să-ți scoți măcar ceasul!

Fugarul văzu în sfârșit ochiul de apă. Își lepădă toate hainele, – în afară de ciorapi și de ceas – și se aruncă în apă, ca un șobolan sătul. Apa rece îi mai dezgheță gândurile și ieși din lac, plin de lintiță. O panglică de mătasea-broaștei îi rămase pe cureaua de la ceas. Se așeză pe spate și se uită din nou la lună.

– Urâto! Ești o urâtă, spuse el râzând. Mamă, ce gagică urâtă are Pământul! Nu meriți să mă uit la tine! Urâto!

Bărbatul se întoarse cu fundul la ea, începu să jumulească iarba din dreptul palmelor și-și îndepărtă rămășița de mătase acvatică de pe cureaua de la ceas.

Moacă, care-și urmărea stăpânii peste tot ca un șacal, veni să vadă ce se aude în baltă. Poate o broască, sau poate o lișiță. Bărbatul își ridică privirea și văzu arătarea de câine care dădea din coadă în fața lui.

– Marș! Odâr! Ia uite al dracu, ce m-a speriat! Țsta e mai urât ca moartea! Marș, mă, n-auzi!

---

⁷ **Joj** – Pronunțat „ioi”.

⁸ *Nimeni (nu) știe.*

*

Autobuzul plin cu decepții trecea poduri și își ștergea roțile de asfaltul moale. Femeile nu se mai priveau. Drumul de-a lungul Dunării nu producea nici o senzație fluvială. Trenurile își schimbau numărul de telefon și întorceau capul după nevasta autobuzului, care își ducea supărările interioare la Belgrad. Din când în când, mașina se mai oprea la rugămintele unei mame. Mama și copilul ei cu pantaloni roșii de lână, coborau și se depărtau de blocul mobil pentru fericita artă a micțiunii.

- Hai, mamă, fă odată!
- Nu mai pot, mami! Nu mă mai trece!

Pantalonii roșii acoperă iar fundul copilului, în timp ce două palme osoase îl lovesc cu intensitate juvenilă. Copilul își începe recitalul jelitor cu un chirăit scurt, urmat de o pauză de doi timpi și îl încheie pe genunchii mamei, cu un pufulete sărat în gură și două zeci de firimituri pe flanaș.

Autobuzul începu iar să-și vadă de drum. Intrarea într-un sat se solda cu îngreunarea boccelei cu oameni. Unii coborau, dar și mai mulți urcau cu gândul la un drum spre orașul mare care îi adopta pe toți, orb la vederea numelui dar nu și a raselor.

Mina și Katia coborâra din pachetul de oameni, ce nu era cu mult diferit de un pachet de cărți de tarot. Realitatea cenușie lovi în câmpul vizual feminin. Blocurile pitice cu apartamente purtau fuste colorate. Lumea intra sub fuste și cumpăra mezeluri, pâine și pantofi. Alții se dezbrăcau de bijuterii sau schimbau banii gri cu banii la modă. Totul se petrecea sub fustă.

*

Spitalul se răcorea în bluza de faianță albă. Mirosul de medicamente năpădea orice haină și nu era prieten cu nimeni. Oamenii în alb se pregăteau de bacșiș, iar cei de afară de vizite sau înmormântări. Compasiunea nu putea să meargă cu liftul.

Asistentele își beau cafelele liniștite și stau cu ochii pe imitația de ceas de mână de perete. Calendarul, plasat lângă un poster cu un celebru fotbalist belgrădean, trage ocheade dezlănțuite, icoanei prăfuite de lângă fereastră. Madona îl învață pe pruncul ei zilele săptămânii în trei limbii diferite: sârbă, rusă și engleză. Odată pe lună, pruncul în haine evreiești învață și o nouă lună a anului.

- Cine este mami, nenea cu mingea aia? Întrebă micul Dumnezeu.
- Pentru tine... este un profesor de luni, adică nimic de care să-ți pese. Te vei reîntâlni cu el atunci când vei mai crește și vei avea doar găuri în mâini și picioare. Iar el... el nu va mai avea nici mingea și nici corp.
- De unde știi, mami? De unde le știi pe toate?
- Mi le spune o păsărică! Hai! Nu te mai gândi și repetă zilele săptămânii! Ai rămas la miercuri...

Semințele se sparg una după alta. Cafelele se beau mai încet decât crește firul de păr. Bolnavii trec pe lângă ușa deschisă, văzând spectacolul de birou feminin. În scaunul cu rotile abia dacă se poate vedea un picior de fata. Totul se petrece într-un colț, ca la o kyrie. Ciorapul ieftin de damă sugrumă piciorul, care înlătură cu grijă din calea vederii o coajă de sâmbure uleios de floarea soarelui.

- Voi nu înțelegeți că vreau să plec? Ce nu vă e clar? Întrebă vocea bărbătească din cărucior.
- Domnule, dumneavoastră aveți nevoie de aprobarea psihiatrului ca să părăsiți spitalul! Ați încercat să vă sinucideți de trei ori de când ați venit aici! Dacă vă dăm drumul fără aprobare, noi o să suportăm consecințele!
- Care noi? Ce e ăla, „noi”?... Am bani... bani mulți! Poți să spui că am fugit! O să am grijă să capeți un cec mare. Nici un ucigaș plătit din toată Iugoslavia, nu va lua banii ăștia pentru omorârea unui om! Îți dau tot ce am! Te implor!

– Domnule, știți bine că nu se poate! Acum vă las să vă odihniți, spuse asistenta uluită.

– Stai! Mi-ai spus „domnule”? spuse bărbatul ținând-o strâns de brațul drept pe femeie Ți se pare că eu arăt a domn? Sunt jumătate de om! Mă cac pe mine și de asemenea mă și piș. Și crede-mă, că mă piș foarte des. Sunt asemenea unui sugar! Vreau să mor! Ce nu înțelegeți?!

Bărbatul în cărucior dădu drumul asistentei. Își privi picioarele inerte care slăbeau pe zi ce trece și începu să lăcrimeze ca un bețivan melancolic. Femeia plecă neafectată și intră din nou în țara cafelei și a semințelor, să dea raportul unei țigaretete, aprinsă din două încercări.

– Și ce ți-a zis?

– Mi-a zis că-mi dă bani dacă-l ajut să plece. Era nebun. Nu te pui cu nebunii! Chiar și pe scaun era aproape cât mine de înalt! Țista a vrut să se omoare de trei ori până acum. E nebun... ce să mai?!...

– Și mie mi-a zis la fel ieri! zise o asistentă grasă cu părul roșcat. Păcat de el, că e un bărbat frumuseț și înalt. Cred că ar fi făcut o partidă bună dacă era sănătos!

Femeile izbucniră într-un râs de cancan. Dinții albi atârnavă ca un neon pe pătura de gingii și semnalizau resturile de zaț și semințe, care nu se înduioșaseră să cadă spre camera de digerare.

Ziua următoare veni cu o întârziere deosebită. Bărbatul în cărucior nu se gândea decât la melodia și mâncarea preferată. Se ridică puțin pe spate și trase cu greutate căruțul, mai aproape de pat. Punga cu urină atârna ca o cătușă largă. Nu se gândise vreodată că va sosi clipa când va socoti moartea ca pe un răgaz spre fericire. Se ura pe el și pe toată lumea din jur. Aștepta întâlnirea cu moartea ca pe un drog. Nu exista altceva care să-i aline durerea decât somnul fragmentat, care-l împresura cu vedenii cabaline orientale și băuturi autohtone cu eticheta strâmbă.

Se puse ușor în căruț și se duse către oglindă. Se privi o clipă și apoi dădu drumul la apă ca să-și spele fața brăzdată de o barbă vulgară, nespecifică omului. Omul din oglindă îl privi iarăși și îl înjură. « De ce mă chinui și pe mine? Omoară-te odată! Nu mă interesează cum! Poți să înghiți și căruciorul, dar numai să te omori! » Îl mai înjură încă o dată și apoi își ceru scuze și plecă.

Ușa se deschise ușor și o mătură lungă intră împreună cu stăpâna ei. Bărbatul fixă cu privirea femeia care curăța podeaua și aduna borcanele pline de sâmburi golași de piersică. Mătura se strecură pe lângă picioare patului și adună cu grijă scuipatul uscat și scamele. O palmă păroasă, acoperi cu strânsoarea ei o alună de pe încheietura femeii. Mătura se opri din înghițit scame și își îndoi telul cu o piruetă. Femeia își întoarse capul spre vânătorul de încheieturi și primi o privire de sihastru beat. Barba de sub nas se despărți ușor și scoase câteva sunete de cearșaf cald.

– Niko ne zna... šta to sia⁹...

Vorbele aduseră în urechea femeii poezii uitate și fragmente de viață călare pe acordeon. Toate fugeau pe lângă ea, beau uzo din pahare de cristal și jucau o sârbă nocturnă. Femeia se uită mai adânc în ochii lui și recunoscu în el pe Dragan Filovici. Ochii ei își făcură loc lângă ai lui și transmiseră guri, răspunsul dorit de omul aflat pe pat.

– Mesecina...

Dragan o privi ca pe un vapor salvator și trimise toți feromonii din jumătatea vie a corpului la îngrășat, ca Mina să nu o observe lipsa celorlalți.

– Asistentele vorbeau despre un nebun care a vrut de curând să se sinucidă, dar nu mi-aș fi imaginat că ai fi tu...

– Nebun?! răspunse Dragan. Nebunia e un lux. Nu am atâția bani încât să-mi permit să cumpăr nebunie! În schimb, pot să-ți vând frică, deznădejde și alte pietre semiprețioase. Și să nu uit! Nu am nici curaj! Dacă aveam, reușeam să mă omor cumva pe aici! Am încercat, dar nu am avut cu ce. Și... nu pot așa pur și simplu să mă dau cu capul de pereți!

⁹ Šta to sija(orig) – În traducere (Ceea) ce strălucește.

- Ce pot să spun?!... Îți doresc să te faci bine!
  - Și tu îmi dorești asta? Toată lumea îmi dorește „să mă fac bine”. Dar, voi? Voi, sunteți „bine”? Știi ce cred eu? Cred că nu ați fost bine niciodată. În sfârșit...nu puteți amâna inevitabilul! Și spune-mi! Ce ți-a rezervat viața?
  - După cum bine vezi, nimic. Sunt o simplă femeie de serviciu care nu are nimic. Nici soț, nici copil... și nici casă. Dar măcar mă lupt. Nu știu cu cine, dar mă lupt.
  - Te lupți? Întrebă Dragan râzând. Cine te-a învățat? Mateia? Ai trăit degeaba! Nu vezi că cineva ne face, ca să își bată joc de noi? Chiar nu vezi?...
  - Vad. Dar... hai că mai am două saloane de terminat! La trei o să termin și o să te vizitez.
  - Te aștept! Auzi?! Ai nevoie de bani? Îți dau cât vrei! Oricum, ai mei se înmulțesc ca și oamenii, din inerție! Și drept vorbind, pot să mi-i bag și în cur, că bine tot nu mă mai fac!
- Mina plecă îngândurată. Deschise ușa și o lăsă pe mătură să iasă prima. Bărbatul o privi și înțelese că ea era marfarul cu care o să plece să moară când vrea el, acasă. « Așadar, exiști!. Nu m-am îndoit! Dar cum de ai devenit așa bun dintr-o dată? Ai tu, Doamne, plăcerea să mă las să-mi aleg moartea? Sau ești obosit? Ști că am o imaginație bogată și nu te voi dezamăgi! O să fie o moarte frumoasă! Nu îți spun când, dar oricum... o să fie ziua! »
- Dragan avu un somn liniștit. Visă că joacă iar în jurul focului. O ploaie de vară începu să-i tăbăcească trupul și dansul deveni mai aprig. Bătrânul soldat aduse două scaune vechi pe care le puse pe foc.
- Să ardă toate! Câte mai sunt? Întrebă Dragan.
  - Mai sunt decât trei scaune mari și un taburet.
  - Adu-le și pe ălea! Nu vreau să mai existe scaun la mine în casă! Să nu mai stea nimeni jos, ce mama dracului! E cel mai rău lucru! Mai adu și niște benzină, că văd că ploaia asta nu se lasă!... Tot le ard!
- Ploaia începu și afară. Stropii izbeau ca niște lipitori geamurile îmbrăcate în gratii ale spitalului și mureau fără să se cunoască, unul câte unul. Unii trăiau mai mult, unii fuseseră aburi de oală iar cel mai mic fusese un scuipat de parașutist francez.
- Visătorul se trezi și găsi lângă el un iaurt și o banană verde. Lângă ele, un bilețel rupt dintr-o integramă nerezolvată, răsărea ca o rudă pariziană, de pe un buchet cu șapte trandafiri roșii.« *Vin la trei. Nu vroiam să te trezesc*».
- Bucuria nu îl copleși ci îi alimentă așteptările. Ploaia începu să-i semene a cântec de acordeon. Își verifică sonda. Un sunet de țevă de plastic acompanie sunetul stropilor. Punga cu urină era aproape plină.« Avea dreptate tataia când îmi spunea să nu mă mai uit la foc că o să mă piș în pat. Și eu... râdeam ca prostul! Dar cred că nu știa că și dacă visezi foc, tot te piși pe tine! Nu te arzi! Doar nu poți să te mai ții!»
- Dragan se uită la ceas și găsi că era trei fără zece. Își trase iar căruciorul și încercă să se pună în el. Luă cu grijă o pereche de pantaloni șifonați de sub perină, îi miroși ca pe aer și îi consideră că erau nepotriviți pentru eveniment. O bătaie în ușă îl făcu să-și schimbe gândurile. Mina intră fără mătură și fără halatul verde. Se opri lângă chiuveță și umplu cu apă un borcan mic, cu etichetă de mazăre fiartă, în care puse trei ghiocei neînfloriți.
- Ai venit mai devreme!...
  - Da. Ți-am adus ghiocei! O să te înveselească!
  - Crezi, tu?!
  - Să încercăm! Uite îi lași o zi și dacă nu îți plac poți să-i arunci!
  - Mă deprimă! Degeaba i-ai băgat în apă! Și ei ca și mine, nu mai au rădăcină! E inevitabil că vor muri! De unde i-ai cumpărat? De la țigani, nu? Mă mir că nu mi-ai cumpărat și o legătură de cireșe!
  - Ești imposibil!
  - Adorabil.
  - Ba nu! Ești imposibil!

– Bine! Pune-i! Dar mai la îndemână ca să pot să scrumez în borcan! Ghiocei în acvariu...ghiocei în borcan. Le-ar sta bine cu un peștișor lângă ei! Dă-mi și mie te rog pachetul de țigări! Vezi că e în sertar! Îți place sertarul meu? E unicat. Mai sunt doar vreo două zeci de mii ca ăsta în fiecare cameră de spital din Iugoslavia. Nu-mi da țigara așa! Aprinde-mi-o!

– Păi...nu fumez!

– Vai! Ce păcat! spuse bărbatul râzând. Știam că nu fumezi. De asta și te-am rugat să-i aprinzi o țigară. Nu ai cum să mă refuzi! Și știi de ce? Pentru că nimeni nu vrea să supere un om în starea asta. De o săptămână aștept să fiu tratat ca un om normal și toți mă tratează ca pe un retardat. Le-am înjurat pe asistente. L-am înjurat și pe doctor. Toți închid din ochi și spun: „Domnule, calmați-vă! Domnule vă rugăm... tra la la”. Și nimeni nu m-a înjurat înapoi! Ce să însemne asta? Bun simț?... Pe dracu!

Mina scoase o țigară și și-o potrivește pe colțul gurii. O bufni râsul și țigara îi căzu pe jos.

– Nu așa! spuse Dragan. Fii calmă! Fugi până la oglindă, ca să vezi cum au murit dinozaurii! Vreau să te văd cum te îneci! Du-te la oglindă ca să te privești și tu!

– Chiar trebuie?

– Nu neapărat. Nu trebuie decât să mă dai dracu cu țigara mea cu tot, cum s-ar conveni în cazul unui om normal, sau... să fumezi. Ce alegi? Respect sau supunere?

– Respect.

– Păi atunci... arată-mi respect ăla odată! Ce mai aștepți?

Femeia își luă o poziție solemnă, ca la ruperea unei unghii, se uită în gol și respectă bărbatul cu barbă din fața ei.

– Să... să te ia dracu... cu țigara ta cu tot! Și...

– Mulțumesc din suflet! o opri Dragan. Încă un cuvânt și treceai granița spre vulgaritate. Totuși, nu vrei să trași un fum?

– Să te... nu mulțumesc! spuse Mina râzând.

– Bine. Atunci nu o să fumez nici eu. Și... ce ai mai făcut după accident? Se spunea că ai plecat la mănăstire. O decizie înțeleaptă, zic eu. Și eu, vreau să mă omor. Nu există alternativă. Tu ai vrut să te omori?

– Tu ce crezi?! Sunt deja moartă. Asta nu mai e viață. Și tu mă rogi cu bani... . Ce să facă o moartă cu banii?... Să-și cumpere bocitoare? Acum trăiesc doar o stare. O stare de măturat. Nu mai simt nimic. Nici măcar durere. Am plâns și acum aștept.

– Ce aștepți? Simți că ceva trebuie să se întâmple, nu? Și eu simt ceva asemănător! Numai că... eu o să-i pun capăt.

– Îți poți imagina, tu, ce am simțit eu? Poți considera două dureri ca fiind „asemănătoare” ?

– Nu. Dar pot avea aceeași finalitate și anume dorința de a muri. Poate mănăstirea te-a făcut să crezi că îi poți întâlni în rai. Dacă te sinucideai, ajungeai sigur în iad, și... nu-i mai reîntâlneai. Tot ce trebuie să faci e să ai partea de o moarte bună. Măcar de s-ar gândii cineva să te omoare, și astfel, ai economisi timp. Săracul Mateia! Cred că e campion la table prin rai. Ce așa mai juca o tablă cu el!... Păcat că eu o să mă omor și o să ajung în iad. Asta e! Măcar să profit puțin de tine, și să mai stăm de vorbă, că... nu ne vom mai vedea. Tu acolo sus... eu mai jos. Dar pun pariu că vom fi vecini de cartier. Și să știi că la etajele superioare, apa caldă ajunge mai greu. Treaba ta!

– Spui prostii, dar te înțeleg. Oricum, moartea nu e o soluție. Când eram mică, bunica îmi spunea mereu povești cu îngerași. Și știi ce îmi mai spunea? Că așa cum mori, așa trăiești! Și în rai sau iad. Aceeași vârstă și stare.

– Și ce să înțeleg eu?! întrebă Dragan. Că voi fi în scaunul ăsta împuțit și după moarte? Bună psihologie! Ai fost la mănăstire și vii să-mi spui povești druide? Mai aveai să-mi spui că înainte de accident, mi-a trecut o pisică neagră calea, sau că m-a deochiat cineva!

– Orice aş spune tot nu poţi să înţelegi! Eu am pierdut tot ce aveam mai drag, tot ce iubeam mai mult! Tu ce ai pierdut? Picioare, nu? Picioarele nu au suflet.

– Ale mele chiar nu mai au. Mă uit la ele şi nu îl simt. Probabil că am avut un suflet prea mic pentru picioarele astea. Nu aveam circulaţia bună. Ce mai suflet?! Să nu vrea el să circule în picioarele mele?!... Spui că ai pierdut ce aveai mai drag? Şi eu am pierdut ce aveam mai drag. Pe mine. Doamne şi cât mă mai iubeam!

Bărbatul aprinse o ţigară şi căută să alunge fumul ce îi ieşea pe gură, cât mai departe de femeia care făcea evantaie cu palma ca să-l alunge.

– Şi ce să fac acum?!... Să particip la concursuri pentru handicapaţi? Să fac ocolul pământului în cărucior? Ştii ce vroiam de la viaţa asta?... Vroiam să stau la Grutkaia liniştit, cu o nevastă frumoasă şi doi copii şi să împuşc ciori toamna. Oare am cerut prea mult?! Spune-mi şi mie, că tu ai vorbit cu Dumnezeu mai mult ca mine! Am greşit eu cu ceva?! Nu cred. Nu am furat. Nu am omorât. Nu am păcate capitale. Cineva se joacă cu noi. Nu am zis nimic. Să se joace! Dar vreau să mai joc şi eu o sârbă scurtă!

– Păi atunci renunţă la gândul morţii şi luptă ca să te faci bine! îi sugeră femeia, privindu-l printre colacii transparenţi de fum. Luptă să câştigi ce iubeşti sau rămâi așa şi iubeşte pe altcineva! Trebuie doar să lupţi!

– Să lupt?! Lasă că se luptă alţii destul în ţara asta...şi degeaba! E acelaşi gen de luptă. Eu măcar nu am picioare. Dar ţărişoara asta... nu are nici picioare şi nici cap! Săraca de ea! Măcar nu îşi face nevoile pe ea! Nu mă mai privi așa că mă sperii! Te uiţi la mine ca la un ciudat. Sunt un ciudat, nu?

– Nu , nicidecum. Doar că nu sunt de acord cu tine. Cineva de la mănăstire mi-a zis odată, să nu mai judec oamenii. Şi m-am gândit bine la lucru ăsta. Şi tu faci la fel. Judeci. Cine eşti, tu, să judeci? Dumnezeu?

– Mă faci să râd. Serios! Dumnezeu e nepăsător. Dumnealui nu judecă. Dar în schimb, ne lasă pe noi. Pe mine cred că nici nu mă cunoaşte. Acum că sunt pe două roţi, cred ca mă confundă cu un motociclist. Păcat că nu ştie că motocicleta mea merge cu urină. De multe ori mi se pare că visez. Habar nu ai tu cum e să dormi ca jumătate de om! Parcă ai căra un siamez mort după tine. Dar...am un mic avantaj! Ştiu că nu va mai dura mult! Motocicleta mea se va opri din lipsă de urină. Pana prostului!

– Spui că eşti jumătate de om... dar după câte văd gândeşti cam ca trei sferturi de om! spuse Mina zâmbind Ți-e foame? Mai bine ai mânca ceva! O să te mai linişteşti.

– Aşa! Măcar am o funcţie mai bună în ochii tăi. Trei sferturi de om... . Totuşi, e altceva! Nu am nevoie de compasiune! Gândeşte-te mai bine cum ai putea să mă scoţi de aici, că abia aştept să-mi gădesc şi celălalt sfert!

– Să te scot eu?! Trebuie să ieşi singur. Mai ai puţină răbdare! Din câte am auzit, o să fii consultat iar de psihiatru, peste două zile. Şi...dacă o să fie bine, o să fie bine!

– Iar mă ocoleşti! Să fie bine? O să fie bine, spuse Dragan, cu un calm actoricesc. Mă voi purta ca un pacient adevărat. Ca la carte. O să mă stăpânesc să nu-l strâng de gât pe psihiatru. Îmi faci şi mie o favoare? Poţi să încasezi nişte bani de la bancă? Aşa... ca să am. Sau, între noi fie vorba, ca să fiu sigur că ies.

– Bine. O să plec, că mi-ai împovărat gândurile. Eşti extraordinar de prăpăstios! Nu cred că puteai face altceva decât ce faci acum!

– Şi ce fac?

– Nimic. Eşti o celulă de gânduri care nu lasă nici o dâră. O celulă zgârcită!

– Greşit! Sunt trei sferturi de celulă! Şi tu ? Tu eşti o... actriţă! O actriţă de duzină! Chiar nu vezi?! Eşti cea mai bună actriţă de duzină! Întâi prietenă, apoi logodnică, nevastă, mamă, văduvă, călugăriţă, femeie de serviciu. Vrei să ghicesc ce vei fii peste puţin timp?

– Probabil că sunt. Ai dreptate. Vroiam să mai fiu şi femeie, dar... nu se poate. Şi ştii ceva?!... Chiar meriţi să te faci bine! Cred că eşti doar o neînţelegere divină. Îmi pare rău!

– Să nu-ți pară! Este distanță mare între oameni. Mai avem mult de mers. Și știi care e prostia cea mai mare? Că trebuie să mergem pe jos. Trebuie să fim și desculți și singuri. Eu am încercat să merg cu motocicletă și am ajuns să conduc un căruț. La fel s-a întâmplat și cu Mateia și fiul tău.

Femeia se ridică ușor și plecă spre ușă. Se uită trecător în oglinda de lângă ușă, care o chema să se privească și ieși. Găsi ieșirea din labirintul spitalului și începu să privească oamenii. Toți mergeau ca și ea, dar nici unul nu era desculț. Unii aveau pantofi scumpi, alții ieftini. Pe balcoane se purtau doar papuci.

*

Femeia intră din nou însoțită de mătură. O găleată verde acceptase și ea să o însoțească. O față goală, fără barbă, o privi cu doi ochi noi care căpătara o culoare primară.

– Bună ziua, Mesia! Ai venit să ridici coletul? întrebă bărbatul.

– Coletul?! Care colet?

– Coletul ăsta! răspuse Dragan arătând spre el. Azi, voi părăsi acest simbol al nebuniei, adică țambalul ăsta nenorocit și voi pleca acasă. Banul este medicament pentru nebunie. Vrăciul i-a luat cu o poftă de femeie gravidă. Nici nu a comentat. Dacă refuza, îi înfigeam un ciob în gât. Hai! Îmbrăcarea! Tu o să mergi cu mine! Nu o să las nevasta celui mai bun prieten să spele flegmele bolnavilor în încărcătura asta de boală! Fă-ți lichidarea cu Belgradul ăsta vătămat și vino și ridică aceste trei sferturi de colet, din poșta asta bolnavă!

– Bine, dar...

– Nici un dar! Astăzi mă simt cu adevărat singur și desculț. Dar totuși... astăzi nu voi merge pe jos. Distanța asta e prea mare și pentru unul ca mine.

– Nu mai înțeleg nimic!... Nu mai pot să înțeleg!

– Nici nu e nevoie. Ți-am mai spus! Cineva își bate joc de noi și eu am de gând să-l trimit la origini începând chiar din ziua asta! Păcat că distanța de astăzi e prea periculoasă ca să o străbat desculț. O să fac bube la picioare. Sau varice. Dar tu poți, Mina!

– Ce distanță? Unde vrei să mergi?

– Distanța spre fericirea temporară, actrițo! Eu o să o străbat, dar numai călare!

*

Ușa se deschise feminin pentru a treia zi. Aerul fugărit de emoții mature ieși în fugă, căutându-și refugiu în camera cafelei.

– Sunt gata! Ia-mă de aici șoferiță de cărucior! zise Dragan bucuros. Dragan-mobilul e gata! Nu o să las aici decât fire de păr înspicate, pe o pernă de burete vechi! La revedere, pat de jale! Pur și simplu te blestem să devii sanie sau sârmă ghimpată!

Bărbatul ieși primul. Aerul spitalicesc căpătase un miros de papuci de gumă. Oamenii în alb fierbeau ca un gem incolor și schimbau priviri cu receptoarele de telefoane. Mina împingea ușor căruciorul care începea să devină pe cale de dispariție.

– Hai mai repede, că nu mai suport această instituție polifloră! spuse Dragan, întărcându-se din mâinile Minei. Aici până și lumina seamănă cu moartea. Știi care e culoarea morții?

– O cunosc prea bine! E neprietenoasă dar calmă. Un alb îngălbenit dar foarte strălucitor.

– Da. Ai dreptate. E foarte luminoasă. Parcă are și miros. Uneori seamănă cu o vacă crem, bătrână și cu fără coarne care stă legată de un brad. Alteori seamănă cu un șipot vechi, dat cu var sau cu o cameră văruiată demult, nelocuită. Prima oară am văzut-o în unghiile lui tataia. Erau așa galbene de parcă fuseseră stoarse! Moartea încercase să intre printre unghiile lui dar nu reușise. Carnea le iubea prea mult.

Liftul se ascunde de lumină și coborî ca un miner întârziat în mina de creioane colorate. Minerul înscăunat și Mina ieșiră vertical și se confruntară cu lumina oblică.

– Aici am scăpat! Nu mai văd moarte! Răcoarea o alungă. Uite! Aici am văzut cei mai frumoși mușchi de pământ! Pe spital cresc cel mai bine. Și nici măcar nu mai țin cont dacă s-au cazat la nord sau nu.

Căruciorul și femeia părăsiră spitalul și se îndreptară spre o mașină care aștepta cortegiul de picioare și roți. Șoferul salută viitorii pasageri. Mașină salută și ea scaunul. Căruțul salută și el cavalereste și se arată încântat că vehiculul îl salută și pe el, care este un mijloc de transport handicapat.

– De unde ești? îl întrebă mașina.

– Sunt sârb! Mama e nemțoaică și tata e sârb.

– Maică-ta a fost bicicletă, nu?

– Da!

– De, mă, puiule! Dacă nu ți-a plăcut școala, ai ajuns să cari funduri bolnave! Păcat că ești de spiță bună! De ce nu ai dat la școala de autovehicule?

– Tata a fost tractorist! Mie nu-mi plac tractoriștii! Mai bine așa! Măcar am un anturaj elevat!

– Și?! Omul care te stăpânește, cum e? Te respectă?

– Pe mine, da. Pe el, nu. Îl am de o lună. O să-l cunoști, că e foarte vorbăreț! Mă mai înjură dar e băiat bun. Al tău cum e?

– Ne înțelegem bine. Lucrează la mine mereu. A vrut la un moment dat să mă vândă, dar am tras de mine, în ciuda bătrâneții, și nu m-a vândut. Asta e! Am avut noroc. Sper să ai și tu noroc și să scapi!...

– Și eu sper să nu se facă bine niciodată! Mi-e bine aici! Stau numai în casă! Ce să mai?! Sunt un tron regesc!

– Vise copile, vise!...

*

Drumul se scurta încet în fața roților. Mașina își făcea mersul ei de promenadă. Copacii în pantaloni de var făceau autostopul. Unii aveau vindeau nuci verzi, iar alții își adunau frunzele uscate de pe jos.

– Mai repede nu se poate? întrebă Dragan Abia aștept să adorm în fața casei! Îmi cumpăr o sticlă de vin și împușc trei porumbei. Am poftă de carne proaspătă. Ia! Bagă o muzică!

– Am decât radio, domne! răspunse șoferul.

– Decât radio? Bun și ăla! Caută ceva să-mi pregătesc sufletul pentru întoarcere! Săraca mea căsuță! Cred că a plâns după mine! Tu ai mai văzut, Mina, vreo casă plângând ?

Mina nu răspunse. Se uita la părul lui lung. Privirea ei îi pieptăna părul și i-l așeza neted înapoi pe scalp.

– Păi și de ce vrei să tai porumbei? întrebă femeia.

– Pentru că zboară! Îmi face bine. Caută domne un radio! Nu, nu ăsta! M-am săturat de știri! Lasă-l dracului, dacă nu e! Ce spui jupâne?! Știi să cânti? Plătesc bine...

– Nu m-a înzestrat Dumnezeu! spuse șoferul. Asta e!

– Nu te-a înzestrat? La unii le dă, la alții nu le dă deloc și la unii le ia. Poți să mergi? Poți! Eu nu pot. Bine. Pentru că nu știi să cânti o să te servesc cu o friptură de porumbel. Poate gustul hulubului îți va da glas. A! Uite combinatul! Oprește, te rog, să vorbesc ceva cu el! Șoferul se uită mirat la omul din dreapta lui. Dragan aprinse o țigară, trase un fum și coborî geamul ușii.

– Cum, domne... vrei să vorbești cu combinatul ?

– O să ai nevoie de două fripturi domnule! Și îți trebuie de porumbițe neapărat! Fără sare, bineînțeles!

Omul încetă să-l mai privească pe gânditor. Își aprinse și el o țigară și coborî din mașină. Dragan continuă să privească combinatul. Termină țigara, aruncă chiștocul și scuipă scurt.

– Nu am ce dracu să-i fac! Uite! Vezi căruța aia? Țiganii aia veni ră deja la furat! L-au mâncat pe dinăuntru! Implozie lentă! Furați tată, furați! Faceți cotețe și veceuri!

– Ce să facem, domne?! zise șoferul. Iau și ei ca omu’.

– Iau pe dracu! Fură ca porcii! Au furat și dalele de pe malul Dunării! În sfârșit! Îmi pare rău de combinatul ăsta! Uită-te la el cât de impunător este! Catedrală de aliaje! Catedrală, nu jucărie!

Dragan ridică geamul mașinii, se uită la ceas și îi aruncă o privire Minei.

– Hai să mergem! În două zeci de minute ar trebui să ajungem.

Mașina se forță din nou să plece. Armatele de copaci începură să se arate iar.

– Nu înțeleg, domne! De ce se plantează copaci pe marginea șoselelor? întrebă șoferul. Uită-te și dumneata! Cum mergem cinci sute de metri, hop și o cruce! Și cică nu e prostie în țara asta!

– Ai dreptate. Copacii ăștia sunt o adevărată unitate de purificare etnică. Asta e! Ce să facă și ei? Să ia și ei câte o viață „ca omul”! Dumneata, nu bagi lemne în sobă? Ba bagi! spuse Dragan râzând.

– Bine, domne! O să bag cărbuni! Oricum, tot omul e de vină... fir-ar mama lui a dracu!

*

Casa se arată în fața lui Dragan. O visase de multe ori în spital dar acum părea altfel. Galbenul morții nu se atinsese încă de ea. Lumina afectată a soarelui lovea grațios în acoperiș și fecunda tabla. Găinile rămaseră indiferente la vizitatori, iar câinele zvâcnea nervos în lanț. Casa se iută chiorâș la ei și își deschise o ușă. O femeie voinică și rumenă la față ieși în întâmpinarea oaspeților potrivitându-și basmaua.

– Bună ziua, tanti Ana! salută Dragan. Cum mai merg treburile pe aici?

– Bună ziua, maică! răspunse femeia Tocmai am potolit păsările și mă pregăteam să plec. Nu credeam că vă întoarceți așa repede.

– Nici eu. Dar uitate că acum pot să merg mai repede, dacă am roți în loc de picioare! O să beau în cinstea acestui scaun rătăcitor. Mulțumesc mult, tanti Ana! Uitate! Ține banii ăștia!

Femeia o ținti cu privirea pe Mina. Formele drepte ale Minei se îmbinau cu casa. Bătrâna își dădu seama că o fereastră nouă își făcu apariția în casă și că zilele ei în casa vecină erau numărate.

– Și, doamna, cine e? întrebă femeia.

– E tovarășa mea de suferință. Va locui cu mine, aici. E păcat ca o casă precum asta să se îngălbenească! O enclavă de suferință într-o mare de zădărnicie.

Bătrâna luă banii și o privi iar pe Mina.

– Maică, să știi că o găină a murit și pe una a mâncat-o blestematul ăsta de câine! Dacă mai ai treabă prin curte, vine maica și te ajută. Și îl iau și pe Goran al meu!

Femeia ieși pe poartă și intră în curtea vecină. Dragan izbucni într-un râs mocnit.

– Dacă mai stăteam mult în spital luau ăștia și tabla de pe casă! Tanti Ana e o distilerie neconvențională. Cred că a băut tot de prin casă. E bine că a tăiat doar două găini. Hai, domne, intri să bem ceva ?

– Nu, mulțumesc! Nu vreau să mă lovesc de vreun copac!

– Bine, domne! Eu mă gândeam că un porumbel fript ți-ar schimba convingerile despre copaci! Doi porumbei te-ar transforma într-un panteist! Cât mă costă ?

– O sută zece dinari!

– Bine. O sută zece să fie! Și... fii amabil domnule și du-mi și mie bagajele în casă!

Bărbatul apucă cele trei genți și intră în casă. Masa cea mare îl văzu și se scutură de praf. Gențile obosite poposiră lângă arca de lemn. Omul respiră aer de cameră și ieși transformat de durerea plăcută, ce se abătu spre el dinspre tablourile cu fotografii. Câinele sări în lanț și găinile se feriră din calea solului.

- Știi ce îmi place la dumneata? zise Dragan.
  - Ce?
  - Îmi place că am călătorit de un om fără prejudecăți. Ești un adaptabil! Niciodată nu te-ai încurcat în apelative. A rămas „domnule” și gata. Apelativul „tovarăș” să rămână doar o interpretare, domnule...
  - Milinovici.
  - Mulțumesc, domnule Milinovici. Domnul Dragan Filovici vă mulțumește pentru plăcuta călătorie! Uitați aici o sută cinci zeci de dinari!
  - E prea mult, domne! O sută zece ajung! Haideți să fim oameni!
  - Să nu sărbătorim tristețea azi! Acum se vrea un moment fără lacrimi! Acest „acum” e sătul de ciorbiță de porumbei și vrea o zeamă sinceră!
- Dragan își împinse căruciorul spre găini și înșfăcă o zburătoare moțată. Găina cotcodăci speriată și se zbatu ca la tăiere.
- Bine, prietene! Ia o sută zece dinari și această regină a curții. Nu vreau să împușc porumbei, că mi-e teamă că nu o să știi cum să-i gătești! Dacă te grăbești o să-ți ouă în mașină! Drum bun și ai grijă la copaci! E foarte urât să mori toamna! E cel mai frumos anotimp al nașterii, dar cel mai cumplit al morții! Sănătate!
- Mașina se depărtă și Dragan își aprinse o țigară la umbra Minei. Femeia stătea lângă el ca un copac de curte, făcându-i o umbră acvatică. Bărbatul se duse la câine și îl dezlegă. Mirosul de câine bătrân se cufundă în fumul de țigară. Câinele fumă și el mirosul de plămâni îndurerați și sări să-și sărute stăpânul.
- Știu că, tu, nu mănânci găini!... Hai jos! Dă-te jos cu tata! Corbea! Nu e bine, tată, în căruț! Du-te, aleargă și bea apă de șipot! Și dacă poți adu-mi și mie!

*

Noaptea căzu repede se furișă în scobiturile casei. Lumina rece a nopții zgribuli strugurii mari și îi lipi de geamuri. Sunetul difuz al știrilor de seară evadă din televizoarele cu lămpi și se ascunse în urechile frunzelor căzute. Fiorul somnului cuprinse toate camerele casei. Dragan stătea lângă pat privind norii și oamenii cu capete lunguiete care se oglindeau din televizor. Mina apăru lângă ușă ca o ursitoare goală și aprinse lumina.

- Las-o, că-mi face rău! spuse bărbatul.

Lumina se stinse și camera se cufundă din nou în siluetele galopante ale capetelor lunguiete. Femeia își strecură corpul ca o moluscă și ieși, atingând decât aerul neputincios al camerei. Dragan o urmări cu privirea până ce ultimul deget își pierdu parfumul vizual. Mina intră într-o cameră mică și se aprinse lumina. Astrul interior o încălzi prin perdeaua de praf. Se descălță ușor și se acoperi cu o pătura grosă. Cearșaful îmblănit prinse forma femeii și o strânse în brațe ca să-și arate iubirea. Somnul o ajunse într-o haltă a reveriei. Ea se urcă în el, pentru că era peste măsură de obosită. Se așeză lângă o doamnă cumsecade și discutară două vieți. Visul le întrerupse discuția și le ceru biletele.

- Cât mai e până la „Fericirea de Sus”? întrebă doamna pe Domnul Vis.
- Două stații! Prima e „Trezirea”. Unde ați adormit?
- La „Fericirea de Jos”!

– Și, dumneavoastră, unde coborâți? fu întrebată Mina. După cum tremurați, cred că la „Trezirea”. Mai puneți o pătură pe dumneavoastră! Și ați uitat și lumina aprinsă! Curentul s-a cam scumpit după divizare! Păcat!

Mina se trezi tremurând. Pătura alunecă ușor de pe ea ca o piele de șarpe de casă. Mirosul femeiesc făcu loc aerului de toamnă. Geamul pârâi ușor ca o mobilă din lemn tânăr. O femelă de viță se legăna ușor, priponită între pământul cărămiziu și cărceii uscați. Femeia privi printre boabele de struguri și zări o curte plină de must unde un vânător contemporan își curăța pușca. Dragan ștergea cu grijă țevile și ochea din când în când o găină care ciugulea

îndepărtat. Carul de luptă se apropie de casă. Călărețul își coborî o mână și ridică două cartușe dintr-o cutie tatuată cu scris chirilic. Căută un inamic și găsi un batalion advers în nucul de lângă grădină. Ciorile bete trăgeau cu grijă de fructele necoapte ale nucului, fără să se murdărească. Bărbatul ochi două negrituri imobile, mai apropiate și trimise un pumn de alice să le cheme jos. Bubuitura făcu curcanii să cânte imnuri șamane. Doi pui de cioară căzură printre frunze și o nucă verde veni și ea să pună punct pruncuciderii. Rudele înaripate zburară ca niște avioane ciudate și lăsară pomul neîndoliat. Sperietoarea aplaudă izgonirea din paradisi și chemă porumbeii înapoi în pom.

*

Bătrâna Ana apără în poartă ca o reîncarnare a senectuții rurale. Lângă ea, o căciulă neagră fu obligată să se așeze încă un an, pe capul unui tânăr înalt. Oaspeții intrară în curte ca la ei acasă și își văzu fiecare de treburile cu care era obișnuit. Tânărul intră în grajd și femeia își chemă păsărețul la raport.

– Goran! îl strigă Dragan pe tânăr.

Căciula călare pe om ieși din grajd și confirmă auzul numelui, cu un glas de instrument câmpenesc.

– Ia vino încoace! Să-mi pregătești murgul ăla tânăr, că vreau să mai scap de căruțul ăsta un pic! Cred că s-a săturat și el de mine! Ține pușca asta și doboară vreo câțiva porumbei că eu curmai două vieți azi și nu e bine să faci mai mult de două crime pe zi!

– Păi io o să omor mai mulți de doi! Are ceva? întrebă tânărul.

– Trage, mă, prostovane! Ce te uiți ca prostu'?! îl zori bătrâna.

Arma se dezlănțui și făcu un vârtej de pene în prispa porumbeilor. Patru zburătoare aleatorii căzură lovite de alice. Dragan adună de pe jos un porumbel atins în aripă și îi frânse gâtul cu o mișcare asemănătoare dezaprobării. Femeia luă păsările și încredință să facă o frigare bătrânească.

Mina apără în prag și își spală ochii privindu-l pe Dragan.

– Te-ai speriat? Ai pierdut o vânătoare pe cinste! Mai târziu, o să ne îngrijim mațele, cu o familie de porumbei! Cum ai dormit?

– A fost cam frig, dar am adormit imediat, răspunse Mina. Ai împușcat porumbei? De ce?

– Păi ce vroiam să fac? Să mă urc după ei? Și oricum nu i-am omorât eu! Am pus călăul să o facă! spuse Dragan râzând.

– Nu mai râde! Știi... la mănăstire am învățat că... păcatul celui care ordonă, e de zece ori mai mare decât al celui care execută.

– Da?! Nu mai spune!... Te-ai trezit iar călugăriță... Știam eu că ai abilități actoricești, dar dedublările aceste frecvente nu-ți fac nici un bine! Du-te înapoi în pat și trezește-te „Mina”! Poți?

– Pot, dar nu mi-am băut cafeaua!

– Foarte bine! Bolnava a cerut cafea! Bun venit în lumea reală a satului Grutkaia! Vezi că e cafea pe aragaz! E cam tare pentru ținuta ta, dar e bună!

Mina se întoarse cu o cană mică de metal. Se opri în prag, sorbi ușor din licoare și începu să-l privească iar pe vânătorul păcătos.

– M-am gândit puțin la statuile marilor conducători... Înseamnă că ei sunt cei mai păcătoși și prin urmare criminali. Ai dreptate, dar eu cred că păcatul e infinit! Cel puțin în cazul crimei! Așa că... du-te și pregătește-te! Vreau să mergem la o plimbare! Cred că o plimbare ne-ar face bine! Ești de acord?

Mina sorbi din cafea și își privi pantofii.

– Mergem, dar să-mi dai ceva de încălțat, că nămolul ăsta e neprielnic!

– E păcătos și el ce să mai! spuse bărbatul râzând. Goran! E pregătit, calul ăla?

Tânărul aduse calul de căpăstru. Dragan se întinse și îl mângâie.

– Bun băiat! Ești bun, nu? Bă! Ia ajută-mă să mă urc!

Goran îl prinse în brațe pe bărbat și îl puse pe cal. Calul simți greutatea stăpânului bolnav și necheză cu gândul la plecare.

– Ușor! Ușor, că-mi scapă punga și o să creadă lumea că Don Quijote s-a pișat pe el! Mai bine cădeam de pe cal! Mi-a trebuit motoretă! Asta e! Cineva își bate joc de noi! Goran! Trage-mi cizmele astea din picioare și du-le doamnei, să nu-și strice pedichiura! Așa!

Femeia se încălță în cizmele bărbătești și păși ușor să le încerce. Îi erau mari dar le putea controla.

– Parcă sunt un sultan! spuse Mina. Îmi sunt prea mari!

– Parcă ești o cadână! Ești prima soție a sultanului! Fără ea... sultanul nu poate înghiți nici măcar un dumatic. Nici cu furculița, nici cu mâna! Normal că îți sunt prea mari! Nu asta e problema! Problema e că sunt reci! Nu e căldură în picioarele astea împuțite! Nu e viață în ele deloc! Dacă ar fi fost măcar un dram de viață, aș fi simțit-o! Nici calul nu o simte! Parcă l-ar călări sperietoarea din nuc! El îmi cere săracu' să-i dau pinteni și eu nu pot! Uită-te la el! Plânge după pinteni! Ești gata Mina? Hai să mergem! Plec la război desculț!...

*

Valea scânci ca un copil în scutece. Șipotul curgea pe lângă ea, ca o rânduială comună. Bărbatul încălecat arunca vorbe femeii care mergea înaintea calului, adulmecând priveliștea bătaioasă. Gâștele sâsâiau intrușii indiferent dacă erau călare sau nu. Mirosul de baltă uscată trezi suspiciunea bucuriei acvatice și atrase auditoriul la un vals cu apă rece.

– Hai să stăm lângă apă! Apa îmi face bine! Mă liniștește! spuse Dragan.

– Ciudat! Eu credeam că doar alcoolul îi liniștește pe bărbați! Se pare că m-am înșelat!

– La mine e altceva! E altfel de foc! Eu am nevoie de ușurare! Abia mi-a revenit dorința de a mai trăi câteva... săptămâni!

– Tot vrei să mori? Credeam că ai renunțat la gândul ăsta!

– Trebuie să scap! Vreau să-mi fie cald! Tânjesc după căldură! Mi-e foarte frig! Azi vreau să stau lângă apă, ca să mă încălzesc!...

Râul se ivi lângă Adam și Eva, ca o graniță de velură transparentă.

– Uite! zise Eva. Apa are un material așa frumos! De ce ne-a făcut Dumnezeu goi? De ce nu ne-a îmbrăcat în apă!

– Păcătoșilor! răspunse zeul. Tu, femeie! Nu simți că ai apă în tine? Nu bei mereu apă?! V-am oferit cea mai frumoasă îmbrăcăminte interioară! V-am oferit apa! Și v-aș fi îmbrăcat și în apă dar nu ați avut răbdare! Să vă fie sete!

– Iartă-ne, Doamne! se îndurară păcătoșii primordiali. Dă-ne apă! Ne e foarte sete!

– V-am iertat! Dar voi ați ales să vă vedeți goliciunea! Nu mai e cale de întoarcere! Treceți apa aceasta și botezați-vă! Sunt prea păcătoși și însetați pentru ca Pământul să vă poată potoli setea! Treceți!

– Dar nu nici un pod! răspunse Eva. Pe unde să trecem?

– Pe unde puteți! Goliciunea e permisă pe Pământ. Stați fără grijă! Dacă nu puteți trece, puteți trăi aici la marginea raiului! Malul apei e un loc bun pentru a vă căi pentru păcatul vostru! Apa vă face bine! Vă liniștește!

– Ai dreptate! spuse Mina. Și mi-e mi-a fost frig azi noapte, iar acum mi-e... bine! Unde te duci? Ai grijă!

Dragan zori calul și animalul porni la trap. Bărbatul se ținea cu greu de gâtul animalului și îl îndemna la galop!

– Hai, mă! Ha, tată! Fugi! Așaaa! Ajută-mă să-mi frâng gâtul! Nu vrei?! Nu ai pinteni, normal!...

Calul își aduse stăpânul la locul plecării, trase o privire apei și se apucă să pască liniștit.

- Nici ăsta nu mă mai ascultă! I-a băgat Dumnezeu prostii în cap! Nu sunt nebun, mă! Dumnezeu poate să vorbească cu caii, dar cu motoretele nu! Nu putea să-i spună și blestematului ăluia de Ij, să nu mă arunce?!... De ce nu i-a spus, fi-ar mama lui a dracu'?! Bine! Dacă nu poate discuta cu motoretele, atunci... nu poate vorbi nici cu puștile! Foarte frumos! Noi ne închinăm unui Dumnezeu al nemetalului! Eu că să cred? Că diavolul stăpânește metalul? Aham. Înseamnă că țiganii ăia, care furau fiare din combinatul de la Pancevo, erau oamenii diavolului?
- Problema la tine... ești doar tu! spuse Mina. Pe cine tot întrebi? Pe Dumnezeu?
- Văd că iar ai intrat în ținutul actoricesc... Fugi de acolo că vreau să vorbesc cu Mina! Doar cu ea!
- Tot nu înțelegi! Nu-ți mai pune întrebări existențiale, că nu ajungi al nici un răspuns!
- Am prins un picior de răspuns! Înțelegi gluma? Un picior... Și eu nu pot merge! Ce glumă?! Pentru a mia oară îți spun că cineva își bate joc de noi! Tot nu vrei să înțelegi?
- Din câte văd... apa îți face doar rău! Nu înțeleg de ce îl acuzi pe Dumnezeu? Toate sunt din vina lui Dumnezeu?
- Da. Tot. Absolut tot. S-a săvârșit o crimă de lezmaiestate! Când au murit Dragan și Mateia, tu pe cine ai acuzat? Pe cine? Pe ala care i-a lovit?! Recunoaște! Măcar acum! Ți-e frică de Dumnezeu? Fricoaso! Hai actrițo, mimează frica de divinitate! Aaaa! Să înțeleg că nu poți?...
- Oprește-te! Mă doare! Chiar mă doare ce-mi spui! Credeam că mi-a trecut dar... . De asta m-ai luat cu tine? Ce sunt eu?!... Avocatul lui Dumnezeu? Războiește-te cu El!
- Am înțeles! Te doare, nu? Eu cred că Dumnezeu are ceva cu tine! Ți-a luat tot... și nu te lasă nici să uiți! M-a schilodit și pe mine ca să-ți demonstreze ție că nu ai scăpare!
- Prostii! Nu înțeleg de unde le scoți! Nu te mai ascult! Dacă ai chef de glume găsește-ți pe altcineva! Nu te mai ascult!
- În traducere... două puncte... mari și rotunde... tu i-ai omorât! Dumnezeu s-a îndrăgostit de tine și a ucis pentru tine! Ce nebunie?! Sau... cineva își bate joc de noi!
- Cred că mai degrabă tu îți bați joc de mine!
- Dumnezeu, diavolul și Dragan Filovici... se bat pentru aceeași femeie. Unul e prea bătrân, altul e prea urât și eu nu am picioare! Hazard! Pe care-l alegi? Spune!
- Pe nici unul! spuse Mina râzând. Spui numai și numai prostii!
- La Dumnezeu în casă ai fost... la mine ești... și mai rămâne diavolul! Să fii fost oare, Mateia? Nu cred.
- Și de aia m-ai luat cu tine? Asta sunt eu pentru tine? Un război personal? O satisfacere a nebuniei?
- Tot nu-mi dau seama cine e diavolul!
- Toți suntem diavoli! Dar cred că tu ești drac! Ești echivalentul sârbesc al diavolului! Ai putere numai aici!
- Dacă aș putea... aș coborî de pe cal, ca de pe un deal cu vie și te-aș îneca în acest râu! Pun pariu că nu o să mori!

*

Călătorii își întrerupseră rendez-vous-ul și fugiră din calea norilor. Vântul tomonic îi bătu la fund să ajungă mai repede acasă. Malul apei țipă după ei să mai stea un pic la joacă, dar ei îl ignorară. Tăcerea se așternu între oameni și oameni și între oameni și cai. Nimeni nu se simțea dator să plângă după adevăr și toți așteptară gardul colorat al casei, să le spună că au ajuns.

Femeia intră prima pe poarta scundă și își alese un strugure mai copt din boltă. Goran veni în întâmpinarea cavalerului îndrăcit și îl ajută să se așeze în siguranță din nou pe tron.

- Din nou nereușit! Asta e! Goran, îți place armăsarul ăsta? întrebă Dragan.

– Da!

– Ce să spui și tu?! Ai grijă ce îți dorești! Poate într-o zi sare gardul și se cuibărește lângă tine în pat! Calul ăsta iubește oamenii și îi e frică să doarmă singur! Dacă mor eu... tu să-l culci lângă tine, să-i fie cald, da? Hai, du-l în grajd și spune-i o poveste cu mere pădurețe!

Tânărul duse murgul în grajd și îi aduse și îl privi ca pe o jucărie stricată. Murgul se trânti pe patul de paie și începu să sforăie, ca un copil cu stomacul plin de lapte.

– Miroase a porumbei fripți la foc domol! constată Dragan. Ce să mai?! Postul spitalicesc m-a făcut să ard de dorință! Tanti Ana! Sunt gata porumbeii?

Bătrâna apăru în prag făcu semn ochilor mari ai cavalerului pofticios.

– Sunt gata de mult! Haideți la masă! îi îndemnă femeia.

– Actrițo! Hai să mănânci ce n-ai poftit nici visele copilărești! O să guști ceva care nu crește nici în pământ și nici în apă! Crește în aer și se hrănește cu chiciură!

Mina își termină ciorchinele și îl urmă pe bărbat în bucătărie. Dragan ocupă autoritar capul mesei și dezveli strachina mare plină cu suflete îmbibate în ulei, ca un arheolog bărbos.

– Păcat că nu avem pâine caldă, dar merge și așa! Stai să văd ce este de băut!

Damigeana se ridică de la pământ și se sprijini de spătarul de plastic. Gâtul din nisip prelucrat simți buzele dornice ale bărbatului, care îl sărută lung și obținu repede o adunătură de mililitri, strecurați prin magmă. Simțurile bahice se ascuțiră și înlocuiră repede sentimentul cornatei, cu apa de fântână.

– A dracu femeie! Nu am mai văzut așa ceva! A pus apă în băutură! Fir-ar mama ei a dracu de nenorocită! Îi dau cu ea în cap! Nu mai zic nimic! Nu tu o pâine caldă! Nu tu băutură! Moare omu' și toți vor decât bani! Hai să mănânc barem, să nu mă spurce fripturicile astea!

Dragan își aruncă hotărât mâinile într-o carcasă de porumbel mai înstărit și despărți de os o bucată de carne aeriană. Femeia își încrucișă mâinile și alese o rugăciune pe care o murmură în gând. Ochii încetară să mai stea strânși și anunțară sfârșitul poeziei dumnezeiești.

– Aaa! Mă scuzați! Să ne rugăm mai întâi! Ce maniere am?! Sunt un necioplit! se scuza ironic bărbatul.

Femeia nu deschise ochii. Rugăciunea continuă ca un vis cu pufarine verzi, amestecate cu suc de ananas.

– Moș Gerilă' Stahanovistu'... dă-mi o pereche de picioare... și fură-i nevasta lui Moș Crăciun Capitalistu!... În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh... amin!

Mina izbucni într-un râs amețit, ca o căprioară nefătăță, sătulă de iarbă uscată.

– Să înțeleg că, ăsta, a fost aminul?! întrebă bărbatul. Frumos! Ai un râs de soprană de coloratură! O să mă străduiesc să-l mai provoc! Asta am fost toată viața! Un provocator de stări!

– Și, ție, cine îți provoacă stări? La început nu știam cum să denumesc stările tale... dar acum pot!

– Ia! Uimește-mă! Fă-mi un tablou al stărilor! Dacă îmi ghicești starea primară... mă ridic din scaunul ăsta și vin pe piciorușele mele și te sărut pe frunte! Să te văd!

– Stai să prind putere! zise femeia gustând o bucațică de acvilă de curte. În starea ta primară ai fost o nucă... care a evadat din pliscul unei ciori! De fapt... acum văd totul! Erați două nuci... cioara se chinuia să vă țină pe amândouă... ați ciupit-o de săni și ea v-a dat drumul. Tu ai căzut în fața casei iar cealaltă nucă a căzut lângă livadă. Pe tine te-a mâncat o femeie frumoasă și cealaltă nucă a apucat să crească. Privește-o! S-a cristalizat în hotelul de ciori de afară! Tu... în schimb... ai apucat să te naști! Săracu' de tine!...

– Magnific! Subit nu mai simt gustul cărnii... Ești o talmăcitoare de farfurii de lut și stări! Acum înțeleg de ce te iubește Dumnezeu! Ești într-adevăr un diavol! Nici beat nu cred că pot concura cu tine! Am nevoie de șase tarafuri ca să scap de mahmureală și totuși... o firimitură dumnezeiască se joacă cu mine de parcă aș fi o rămă de baltă! Plec să dorm și să-mi ling rănile! Noapte bună!

*

Ploaia dădu greutate pământului și îi făcu ca pietrele politeiste să iasă la suprafață, să ia o gură de aer și să se sperie de priveliște. Stropii mici se înfîgeau în ulucile gardului și îl storceau de vopsea cu o cârpă din piele de căprioară. Casa se umflase cu aer de baricadă și nu mai primea pe nimeni la sânul ei. Făpturile cu capete lunguiete veniră iar în camera cu televizor și își cumpărară o minge de fotbal. Umbrele lor o alungară pe Mina în camera ei. Patul o chemă iar și o anunță că i-au cam îmbătrânit cearșafurile, de când a mai venit să doarmă pe ele. Pătura se trezi și ea și se pregăti să vâslească printre ochetii de piele albă. Perna își cumpără două perechi de haine noi și se ținu moale. Femeia își eliberă mirosul care refecundă toate obiectele din cameră până când reușiră să facă flori și fructe. Rupse o rodie coaptă din perdea și își sună somnul. Acesta veni cu un buchet de flori și îi făgădui că o s-o adoarmă repede, mai ales că și plouă afară. Mina îi promise și ea o umbrelă în cazul unui vis frumos și se așeză principial pe pat. Somnul îi descântă ceva și o anestezie. Pătura o de lână o îmbrățișă și mai strâns și se transformă într-un miel. Frigul intră prin cotloane de aer, fură o portocală de sub pat și se duse în camera lui Dragan, să vadă cât e scorul la meci. Siluetele lunguiete îl văzură și îl rugară să fie blând cu bărbatul care adormise cufundat în aroma hidrargirozei alcoolice. Frigul își termină paharul cu bere și oferi jumătate de portocală fotbaliștilor lunguieti, care promisera să se facă purici.

Ploaia lovi în geam cu o lumină de gem de prune care se mânji până în vis. Lumina se eliberă profitând de o crăpătură dintre doi nori bătrâni și atinse porii și genele femeii. Ochiul drept își văzu de vis, timp în care cel stâng luă micul dejun. Soarele își făcu loc cu coatele și apucă primul să cumpere, pâine caldă, turcească. Nu mai avu răbdare și rupse un colț. Aburul punctat răsări și se fugări cu jumătatea sa, până la nările copacilor. Mușcă cu poftă din el și se converti la insula de islamism. Mina se trezi pătimită de somn și își deșurubă trupul stâlcit de dragostea păturii. Fructele din perdea se dezintegrară și cele de pe jos se stafidiră în țuică de azot comun. Cocoșul cântă dublat de lătrături foșnitoare și o chemă pe Mina să se agite încă o zi. Pașii ei se cocoțară pe podea și se îndreptară spre ușă. Găsi drumul spre camera lui Dragan și dori să-i întâmpine ochii primordialii. Îl găsi dormind, afânat în patul zidit. Căciula îi căzuse din nou lângă pat și se zbătea să-și ferească ochii de soare. Mina îl privi și își dori să-i fie paj, ca să-l ferească de razele inamice somnoroșilor. Bărbatul deschise ochii și o privi șoptit.

– Bună dimineața! Scuză-mă, că te-am trezit!

– Nu-i nimic! Am dormit destul pentru o jumătate de ins!

Femeia îi întinse căciula neagră și vie ca o șuiță miriapodă. Bărbatul își potrive fesu pe cap și zâmbi scurt.

– Îmi cade din cauza părului! E lung și sârmos. Alunecă ca pe un tobogan de smoală. Ajută-mă, să mă pun în căruț, te rog!

Scaunul îl primi din nou. Roțile se curbară sub greutatea bagajului cărnos și își reveniră ca o plastilină veselă.

– Încă o zi la cheremul vieții! Nu mai e mult și voi merge iar! Dar înainte de mers, o să trag un chef cu lăutari tuciurii și dinți de aur. Va fi o plecare pe cinste! Mai rămâne să mă gândesc cu ce voi pleca! Poate îmi spui tu! Cum vrei să plec?! Înecat ca o rață leșească sau călare pe alice ca porumbeii?...

Mina îl privi zâmbind și se prefăcu că nu aude gândurile fatalistului.

– Vreau să te pieptăn! Mă lași? îl rugă femeia. De mult am simțit nevoia să-ți descâlcesc părul ăsta amețit. Dacă tot vrei să te omori... măcar să fii pieptănat! Nu se poate să pleci așa pe lumea cealaltă!

– Foarte bine! Atunci trebuie să mă piepteni și mâine...pentru că nu am de gând să mă omor joia! Dar oricum... dacă îți face plăcere, fă-o!

Femeia merse din nou în camera ei cu fructe macerate și își fură un piepten subțire, de lemn, din geantă. Găsi bărbatul nemișcat și se apucă să-i fugărească firele de păr cu pieptenul dulce. Copacii de păr își dezmoșteniră firele cele mai subțiri și respirară sub precipitația frecuşului. Bărbatul aştepta și își ispăşea liniştit pedeapsa catifelată.

– Ai un păr frumos!... Păcat că nu-l îngrijeşti! aprecie Mina.

– Nu mă mai interesează! Ştiu că plin de viaţă! Are atâta viaţă în el, încât va continua să crească și după moartea mea. Aş vrea să fie la fel și cu picioarele! Să le tai și să crească la loc! Dacă se poate... să aibă și pantofi!

Femeia își continuă nestingherită periplul și nu se opri decât atunci când aduna trunchiurile căzute.

– Auzi?... Tu ce visezi de obicei? Sau măcar spune-mi ce ai visat, cât timp ai dormit în casa asta! întrebă Dragan.

– Gata! Am terminat! Ai scăpat de chin! Arăți ca... un haiduc!

– Eram deja un haiduc! Nu ai observat? Te-am întrebat ce visezi?

– Eu ştiam că haiducii sunt săraci! Tu nu ai problema asta! spuse Mina zâmbind. Ești ciocoi, nu ești haiduc!

– Vorbești prostii! Vrei, tu, ohaba mea? Ia-o! Dacă mă lași să te pieptăn și eu, ți-o fac cadou! Îți dau și nucile din pom!... Dacă vrei, poți să iei și ciorile! Nu mă mai ocoli! Spune-mi ce visezi! Chiar doresc să știu!

– Nu am visat mai nimic! Doar fragmente de viață și dans. Atât!

– Vise femeiești! Trebuie să fi visat ceva! Doar ai adormit cu lumina aprinsă, nu? Probabil că cineva a venit noaptea și ți-a stins-o. Am stat și te-am privit. Eu am observat că privitul e o plăcere reciprocă. Eu te privesc noaptea, tu mă privești dimineața. Cum arăt când dorm? Ştiam cum arăt, dar vreau să știu cum arăt acum... după accident!

– Ca un om normal! Chiar mai mult decât normal!

– Și ce plăcere stranie e și asta? Să vezi doi oameni dormind... Unul mort și unul viu! Mă întreb oare ce or visa piciorușele astea! Probabil că visează alergători de cursă lungă, cu mușchii bine definiți și glezne stabile.

– Probabil! Mă duc să aduc cafeaua!

Cafeaua veni călare pe două cești cu buline albe. Bărbatul și femeia sorbiră violent lichidul prea fierbinte. Papilele senzoriale se opăriră bărbătesc și femeiesc și se opriră pe palme.

– Vrei să-ți spun ce visează un om normal... ca mine?

– Uimește-mă! Visezi clopoței! Nu! Visezi dropsuri! Da! Sunt sigură că asta visezi!

– Nici pe departe! Am săptămânal un vis cu un pui de căprioară. Când eram mic, tataia m-a dus să verificăm lațurile din pădure. Pe atunci nebunul pune lațuri... Dumnezeu să-l ierte! Și am rămas amândoi surprinși, când, într-un laț, am găsit un pui de căprioară. Avea piciorul tăiat rău în sârmă. Și ce mic era!... Cred că nu avea mai mult de 3 săptămâni. Căprioara nu vroia să fugă de lângă el! S-a depărtat la vreo cinci metri doar. Tataia când l-a văzut s-a dus la el și l-a mângâiat. Era sfâșiat de durere, săracul! Atunci moșul ia tras o palmă scurtă. Iedul a căzut jos instantaneu și sângele a început să-i curgă pe nas și pe bot. Tataia l-a tăiat ca pe un miel de Paște și l-a băgat la plasă. Și ca să vezi! Căprioara tot nu aplecat din locul ala până ce nu l-a văzut băgat în plasă. Și apoi se ținea după noi! Ne-a urmărit până ce ia tras Tataia un pietroi în coaste. Și de atunci... mă tot urmărește puiul ala de căprioară! Când eram îndrăgostit, nu m-a căutat în vis! Acum a început să mă caute mai des. Asta e! Și d-aia vorbesc eu mult!... Încerc să scap iedul din laț și nimeni nu mă ascultă!

*

Ziua se lungi până se rupse în două. Cortegii întregi de plăcere ieftină străbăteau holul casei. Momentele încăperilor se transformară în migrenă și pastile cu foliculină. Mirosul de coceni se izbi de uși și pătrunse în nările adulte. O nucă alunecă din pom și căzu în trocul de cauciuc.

Mina văzu scara uitată și îi măsură cu ochi triști, treptele bătute în cuie. Puse un picior pe blana carnivora și-l forță și pe al doilea să pășească în sus, cu ajutorul inerției. Plăcerea ascensiunii se simți în mușchii firavi ai femeii, care își vârî capul în golul de aer. Podul împroșcă cu o fâșie de praf luminat înspre privitoarea indiscretă. Femeia pătrunse cu totul în peștera casei și tuși scurt, ca să-și învețe plămâni cu aerul murdar de uitare. Obiecte vechi de ceramică rurală și tablouri gătite în cearșafuri rezistente, stăteau întinse la discreția șobolanilor înfometați de grăunțe și artă ieftină. Patrupede de cărți vorbeau de cenacluri parfumate cu vin nefiert de casă, în care scriitori închipuiți se ștergeau la fund cu poeziile altor poeți închipuiți. Femei îndrăgostite aruncate în fotografii îngălbenite, se pupau cu bărbați cu mustață și favoriți, pe lângă corturi de material cazon, amestecat cu plămâni și trunchiuri verzi de papură. Mina alese o carte groasă și o eliberă din mănunchiul de praf carnivora. Litere chirilice, de ordinul zecilor, reușiră să respire de sub praf și dezvăluiră identitatea cărții. Dicționarul o fascină pe femeie, care descoperi în ea un taroc de ansamblu. Întrebările existențiale începură să-i zvâcnească prin minte ca o carusel ruginit. «Cine sunt eu?». Mina deschise dicționarul cu ochii închiși și puse degetul la întâmplare pe pagină. Cuvântul negricios se lipi se deget și apoi fu citit de buze: *fruct*. «E o prostie» se gândi femeia. «Totuși... să mai încerc o dată!». «Ce trebuie să fac?». Dicționarul se deschise înșiruit și se pomeni cu o mână strecurată printre mațele de hârtie. Degetul pipăi ceva nefiresc hârtiei și ceru ochilor să se deschidă. O floare mumificată aștepta năpăstuită ierbarul, care nu mai venea să o facă piesă de muzeu școlar. Obiectul pus la presat o gădilă pe femeie și o făcu să zâmbească nădăduit. «E o prostie! O pură și ciudată prostie! ».

*

Noaptea își așteptă și ea rândul care veni cu greu. Se prelinse pe lângă nimicnicia de lucruri vegetale din grădină și se vărsă printr-un estuar, drept în coșurile casei. Negura își vomită fierea peste stelele păsărești și le făcu să cânte triluri în trei octave. Televizorul își cumpără o blană din purici monocolori și rămase la discreția unui buton. Cozonacul făcu fluturi și se jură că nu se mai lasă mâncat de nimeni din regnul uman. Bărbatul își măsură forțele cu incinta căruciorului și plecă să vâneze în grădina femeii obosite. Deschise ușa camerei femeiești și se propti ușor cu roțile în prag. Mirosul camerei nu emană nici un pic de foliculină franțuzească și astfel vânătoarea nu avu succesul scontat. Hăituiala continuă până în camera cea mare, unde lumina aprinsă însoți privești englezească. Mobilierul revăzu femeia și o recunoscu. Lătră de două ori și începu să dea din coadă, cerând un os de căprioară. Covorul o întrebă de Mateia dar Mina nu vru să-l asculte vorbind în engleză. Ce căuta ea în cameră? De ce nu era și tânărul acela brunet, cu ceas Slava lângă ea? Acela este un pat englezesc pentru două persoane și nu acceptă oamenii singuri. Camera refuză să-i mai facă fructe și o goni să se joace la ea în fața blocului. Femeia se învoi să adoarmă și fără vis și se cuibări dominată de cearșafurile reci. Silueta de piatră caldă de râu, măcină măruntaiele privitorului care zbură până la ea și o îmbrățișă ca o fantomă metamorfică. Imaginea statică se înnegri și apoi își reveni cu o sfortare de travaliu sacadat. Dragan stinse lumina și modică era preistorică în care femeia își trăia visul. Mateia apăru din nou cu ea în pat și începu să sforăie ușor. Brațul stâng al femeii îl încercui parțial și îi învinse toată armata. Căldura bărbatului o ajunse până în păr și îi fierse sucii gastric și apa din vene. Muștele rămase nemâncate, aterizară pe portavionul din cosițele femeii și fecundară firele cu miresme de pantaloni, din părul bărbatului. Camera englezească apreciease obiectiv dragostea dintre ea și Mateia și îl adusesse pentru câteva ore onirice, să dea o formă duală patului și pernei. Roțile căruciorului luară o formă pătrată și încetară să mai vadă filmul incolor în care personaj principal era eutrofia femeii. Bărbatul plecă să-și piardă iar căciulița lângă pat. Fesul rămase pe cap și somnul se enervă și îl adormi în cărucior. Capul dădu să fugă înspre picioare și punga cu urină prinsă în ciorapul chinezesc se făcu sifon.

Dimineața găsi pământul dezghețat de rușine. Corpul viu ieși din amortire și își întinse brațele cât îi permise căruciorul. Mina se trezi și ea și își căută bărbatul din vis. Patul îi spuse să-și mute corpul pe alt set de aer și să plece din camera care va începe în curând să se roage, pentru ca Dumnezeu să salveze regina. Femeia se conformă și se apucă să-și facă bagajul. Intră în camera ei și Mateia tot nu apărură. Nu-l mai simțea lângă ea dar știa că este acolo. Ieși afară să-l strige, dar nu văzu decât un bărbat în scaunul cu rotile, cu părul lung, care curăța o pușcă.

– Unde e, Mateia? întrebă femeia.

– Cine?! Mateia? Păi ce treabă ai cu el ? întrebă bărbatul intrând în jocul femeii.

– Păi trebuie să ne întoarcem acasă! Am stat destul aici! Unde e?

– Cred că e în rai! L-am chemat până aici jos... să mănânce un porumbel fript, dar a zis că nu vine! Cică e sătul! replică bărbatul izbucnind în râs.

– Bine. Eu mă duc să-l sun pe domnul Milinovici, să vină să ne ia!

– Cred că ai pățit ceva grav! Poate sunt eu prea beat... dar nu cred! La câtă apă e în cornata asta, nu cred că poate să mă înfrângă nici o vadră! Iar te-ai făcut actriță de promenadă? Nu am chef de glume astăzi! Astăzi e vineri! Ar fi o zi potrivită pentru înălțări! Ce spui?! Mă mai piepteni o dată?

Femeia își mușcă buzele fripte de somn și intră în lăcașul cu geamuri și corniere, chituit cu viță altoită. Dragan rămase în coridă și așteptă taurul să se întoarcă, după ce dă un telefon în lumea reală, ca să-și caute carnea care nu mai vroiau să crească.

– Goran! Du-te tată în satul vechi, la lăutari și spune-le să vină diseară când se întunecă! Poți să iei calul! Du-te, hai! Spune-le să vină și cu trompeta, că am nevoie de recviemuri!

– De cine?

– De nimic, mă! Spune-le să-l ia și p-ăla bătrănu' cu trompeta! Da ? Hai, fugi odată, că ne apucă iarna!

Tânărul scoase calul neșăgăzit din grajd și îl purtă avântat printre pietrișul turnat de pe ulițe. Dragan își încarcă pușca și doborî încă o cioară înfometată, care se înecase cu o nucă. Cioara căzu și trezi cu bubuitura ei, foamea în foiosul porumbeilor. Dragan îi privi cum zboară și ei speriați de împușcătură și se amestecă, căsătorindu-se în frica lor, cu ciorile și stăncuțele fumurii.

– Tanti Ana! strigă Dragan la femeia care arunca grâu uscat la păsări. Vreau să tai trei curcani astăzi! Astăzi vreau să petrec, pentru că de mâine voi merge! Așa mi-a spus doctorul! Dacă el așa a zis... pot eu să-l contrazic? zise bărbatul râzând.

– Bine, maică! Dar stai să vină Goran... că eu sunt femeie și nu pot să tai păsări!

– Ești credincioasă vād! Lasă că bine! Crede acolo, că e bine! Ia o cană de cornată și îmbată curcanii ăia... că sunt mai bătrâni decât mine! Vreau să mănânc carne fragedă! Păi așa e! Ce mama dracu' e aici? Azil de păsărimă? La tăiere cu ei!

Femeia ascultă îndemnul de jertfă dat de bărbat și se grăbi să-i trimită lui Bachus curcanii, care se străduiau să imite faptele păunilor.

– Și... să lași câinele ăla dezlegat! De ce dracu' tot îl legi? Lasă-l liber! După ce că nu are coadă să țină și el cârma când alergă, mai îl ții și legat! Nu ai văzut cum aleargă? Parcă e un bețivan încălțat cu sandale! spuse Dragan declanșând un râs sidefat.

Mina ieși din casă trăgând după ea două genți care-i sfășiau umerii rochiei. Ieși din curte și le așeză rezemate de gardul jilav. Dragan izbucni într-un râs vecin cu nebunia și se apropie de femeie.

– Ce faci?!... Ai înnebunit? Vrei să pleci? Răspunde! De ce nu vorbești? o întrebă bărbatul, care își însuși o postură serioasă a feței.

Femeia tăcu și se uită în continuare la drum. Bărbatul o ciupi de mâna dreaptă dar nu primi nici o reacție din partea centrilor nervoși ai femeii.

– Dacă vrei să pleci... pleacă! Faci ce vrei tu! Dar vroiam ca astăzi să mă piepteni. Astăzi e o zi specială pentru viața mea... și tu nici măcar nu vrei să rămâi, să mănânci o felie de tort! Păcat! Mare păcat! Probabil că nu ți-au plăcut porumbeii! Asta e! Cineva își bate joc de noi!

Mina se întoarse înapoi în curte și se speti să-și rupă un strugure, care se anunța copt, din boltă. Rupse ciorchinele cu prețul a trei boabe împrăștiate, se întoarse lângă bărbat și bagaje și continuă să privească lungimea drumului acoperit cu pietriș.

– Aseară te-am privit dormind! Ai dormit în camera de oaspeți... De ce? Te-ai îmbolnăvit, actrițo? Ți-ai adus aminte de Mateia, nu? Foarte bine!

Mina spori curățatul boabelor și scuipă sporadic câte o coajă. Drumul nu anunța nici o urmă de vehicul și inchizitorul o certa cu câte o întrebare, pentru fiecare coajă scuipată pe jos.

Goran umplu drumul de imagini ecvestre și aduse calul pe poartă scundă care-i ceru o potcoavă roasă ca amintire.

– Ai vorbit? Întrebă Dragan.

– Da. Am vorbit. Cică vin, răspunse tânărul.

– Foarte frumos! Du calul și să vii mai târziu că vreau să mă ajuți să mă îmbrac! Doar nu o plec așa... în treanțe! Tu tot nu vrei să vorbești? se adresă el femeii. Nu vrea! Goran! Să ai grijă cu sârboaicele astea, că nu prea glumesc! Tac și fac! Barem asta e mută! spuse bărbatul râzând, în așteptarea unei replici.

O mașină se auzi frecând nisipul și apăru aruncând praf peste pământul neuscat. Mina făcu un semn retoric cu mâna liberă de greutatea strugurelui și se pomeni cu mașina în genunchi, la tălpile ei. Ciorchinele nu vru să mai rămână în mâna transpirată și începu să plângă ca să fie aruncat. Ce să facă el la oraș? Acolo sunt blocuri de cărămidă arsă și cărămida face rău la viță. Femeia îl aruncă ca pe o un fișic plin cu mentosane și se urcă grăbită în mașină.

Șoferul coborî, salută din cap și se încarcă cu cale două bagaje femeiești. Dragan izbucni în râs și privi spectacolul demolării estrogenice, cu ambii ochi.

– Domne'! Ți dau dublu dacă pleci fără pacientă! Serios! Suferă de misandrie acută! spuse Dragan printre reprimile violente de râs. Ți dau trei sute de dinari! Treaba ta!

– Domne'! Știi ceva? Au început ăștia să taie pomii de pe marginea șoselelor! Tot serios vorbesc și eu! răspunse șoferul închizând ușa.

– La ce bun? Eu am pușcă! De ce trebuie să-mi bat un cui în cap, dacă am pușcă? Și știi ceva, Mina! Între noi fie vorba... nici măcar nu erai frumoasă! se confesă bărbatul drumului acoperit cu pietriș.

Mașina se forță să plece și se alese cu un pardesiu de praf. Îl purtă cu plăcere până se descotorosi de Grutkaia și se schimbă când întâlni primul pom.

Dragan se întoarse nevolnic în curte și își potrive gândurile cu furculița. Pământul mirosea a sânge amestecat cu pene de curcă. Bătrâna Ana potrivea cu precizie de ochi felin un foc mornit, care se elucida stropind cu flăcări de culoare cocenilor uscați, un tuci țigănesc. Apa din tuci scâldea doi curcani scurtați de cap și îl aștepta pe al treilea.

– Hai, mă, ce faci? Taie-l odată, mocofane! îi ordonă bătrâna.

Tânărul își potrive cizma de cauciuc pe aripa păsăroiului și îi puse capul pe eșafodul din trunchi de frasin. Toporișca se înfipse adânc în lemn și curmă glasul ființei avicole în stare de ebrietate. Goran luă capul curcanului și îl aruncă în tuciul cu apă fierbinte, care plescăi la contactul pupilei încă deschisă, cu pâza freatică fierbinte, în timp ce corpul se zbătea ca un titirez, pe pământul moale. Găinile fugiră din calea păsării fără cap și câinele primi și el o lovitură păsărească involuntară.

*

Pușca se dezlănțui din nou și lăsă fără zbor multe zburătoare mignone. Porumbeii rămași făceau un ocol și se întorceau să asiste și să participe la biatlon. Omul parfumat, în costum alb trăgea în ei și râdea.

– De ce nu ai spus, maică, că vrei și porumbei? Îl puneam pe Goran, al meu, să-i taie! spuse bătrâna, care pigulea de zor la curcanii din tuci.

– Nu vreau să-i mănânc! Vreau să-i omor! Păi ce?! Să dau eu porumbei fripți la țigani?!... N-ai să vezi! Mai bine îi împușc! Vezi-ți de treaba ta acolo!

Mirosul de parfum bărbătesc se amestecă cu praful de pușcă și se transformă în mătrăgună. Aerul deveni și el din ce în ce mai bubuit și muzica reuși în cele din urmă să înceteze.

– Au mai scăpat câțiva, dar n-are nimic! Să-i ia dracu'! Au noroc și gata! zise bărbatul, care transpirase din cauza efortului cinegetic. Destule crime pe ziua de azi! D-aia mai e și noapte!

*

Noaptea căzu dominată de cântecul, care continuă într-un ritm ascorbic. Lăutarii se legănu pe lângă bărbatul în costum alb și își prezentau fiecare trilurile instrumentului. Băutura se vărsa mai mult pe jos și fripturile transpirau în calea focului. Bărbatul își schimbase fața lividă și trecuse la una mahmură.

– Cântați, măăă! Hai, mă, mai cu viață, ce mama dracu!

Banii cădeau pe jos și erau cuprinși de flăcările nătăflețe. Măinile țigănești se frigeau ca să-i prindă și opreau un organ al instrumentului comun.

– Babo! strigă Dragan către bătrâna, care primenea ultima friptură! Curca aia n-a fost îmbătată bine! Vezi ce se întâmplă când pui apă în afrodisiace! Nici păsările nu se îmbată! Dă curca aia la câine! Dă-o!

Bătrâna scoase pasărea din calea focului și o aruncă în bătătură. Corbea sări de lângă magazia de lemne, apucă jivina prăjită și o trase la întuneric, ca s-o devoreze. Arma se descărcă în aer și muzica se opri de frică.

– De ce v-ați oprit, caramelelor? întrebă Dragan râzând.

Țigani se uitau speriați la pușcă și se sfiau să dea drumul unui nou cântec.

– Stați liniștiți, că asta nu mușcă d-alde voi! Cântați, mă! Vreau să s-aud trompeta aia! Vino, mă, mai lângă mine, să te aud!

Dragan prinse țiganul de haină și îl sili să se aplece. Buzele îmbibate în semănătură de alcool, îl atinseră de pe obraz până în suflet, pe rapsodul tuciuriu.

Goran dansa și el, înfulecând cu poftă din carnea tare.

– Copile! Fugi și adu-mi geamantanul ăla, de sub șifonierul, din camera mică.

Tânărul se conformă și se duse croit peste pradă. Deschise șifonierul și atacă geamantanul din piele roșie. Îl desfăcu obraznic și își făcu cruce în. Un schelet mic de animal ierbivor își făcu apariția, tolănit pe un teanc mare de bani. Goran își umplu buzunarele și duse geamantanul la revendicator.

– Bine, mă!... Bravo! Vino să te pup! Cuțit, ai? fu întrebat tânărul.

– Am.

– Dă-l încoace!

Goran își oferă pumnalul artizanal și își continuă sârba. Cuțitul deranjă jărăgaiul și se încinse cu rapiditate. Lama se înroși din cauza muzicii și a focului și se plânse că îi e cald. Dragan o scoase și și-o prelinse prin părul îmbibat de fum. O armată de copaci păroși descoperiră urechea, sub influența lamei încinse. Bărbatul aruncă părul tăiat în foc și își aduse din nou damigeana spre buze. Bău scurt ca să se aline și începu să toarne băutura în foc.

– Și acum... puiul de căprioară!

Geamantanul începu să danseze în flăcări și lumină curtea. Mirosul de oase și hârtie arsă năpădi lăutarii, care se mutară din calea vicisitudinii.

– Stop! ordonă Dragan! Băgați Mesecina! Hai! Acordeonule, vino lângă mine!

Țiganul cu acordeonul primi un sărut alcoolic pe obraz și începu să îngâne melodia pe claviatură.

– De abia acum vin! Vin când vreau eu! Auzi, Doamne? Auzi? Ți-am dat și căprioara înapoi! Mănânc-o, tu!

Mirosul de praf de pușcă apăru întârziat! Lăutarii nu se mai speriară de împușcătura înăbușită și continuară să lege Mesecina. Corpul bărbatului muri în totalitate. Pușca căzu lângă el și se murdări de sânge stătut. Lumina lunii îl înțarcă și nu vru să-l ajute să se ridice. Trebuia să meargă pe picioarele lui și să termine de ascultat cântecul.

*

– Bună dimineața, prietene! Te-ai trezit cam devreme! Ce mai face Mina? întrebă Mateia. Îi e dor de mine?

– Cum o știi! E neschimbată! Visează doar fragmente de viață și dans! Atâta tot! răspunse bărbatul parfumat.

– Bănuiam! Hai să te fac o tablă!

---

* Volum apărut la Editura Universitaria, Craiova, 2007